

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α'

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛ. 2

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟ ΘΙΑΚΙ

(Φωτογραφία του κ. Κλ. Δενδρινού)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 2
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1934

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Σκωθεῖτε παιδιά 'πάτε στο Μάη.
'Ω νά εἶχα κ' ἐγὼ τὴν ξεγνοιασιά σας,
Τὴ δύναμη, τὰ νηάτα τὰ δικά σας,
Νά λθω κ' ἐγὼ μ' ἐσᾶς ἔξω στο πλάι

Ντροπὴ σ' ὅποιον νεό, ἢ νέα, δὲν πάει.
'Αφήσετε σ' ἐμᾶς τοὺς γέροντάς σας
Τὴν ἔγνοια τοῦ σπιτιοῦ· πάρτε κοντά σας
Νά φᾶτε, καὶ νά δώσετε νά φάη,

'Ανθρώπου ἢ ζώου, ὅτινος δὲν ἔχει,
Χαιρόστένε καὶ κάνετε νά χαίρεται
'Ο κόσμος ὅλος. 'Ο Θεός μας βρέχει

'Απάνου σ' ὅλους ὅμοια. Καὶ νά ξέρετε
'Οτι κάθε εὐχαρίστια μοιρασμένη
Μᾶς ξανάρχεται διπλασιασμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΧΑΡ. ΑΝΤΩΝΑΤΟΥ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ

Με την ευκαιρία που συμπληρώθηκε μιὰ δεκαετία από τὸ 1924, πὺν δόθηκε στὸν ἑλληνικὸ λαὸ τὸ μόνο πολίτευμα πὺν τοῦ ταιριάζει, ἡ Δημοκρατία, γράφτηκαν πολλὰ στίς ἐφημερίδες γιὰ τὴ δημοκρατικὴ κίνηση στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τότες πὺν λευτερώθηκε ὡς σήμερα.

Μιὰ ἐφημερίδα ἔγραψε πὺς ὁ πρῶτος Δημοκρατικὸς ἦταν ὁ μακαρίτης Ρόκος Χοϊδᾶς, ἄλλη ὁ Φιλάρετος καὶ ἄλλη ἄλλος.

Ὅλες ἡ ἔχασαν ἡ δὲν ἔχουν πὺς τὰ πρωτεῖα ἀνήκουν σ' ἄλλον καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰωσήφ Μομφερράτος, ὁ ριζοσπάστης.

Ὁ δυνατὸς αὐτὸς ἄνθρωπος με τὸ διαμαντένιο χαρακτήρα, με τὴν πλατεῖα μόρφωση, με τὰ ὠραῖα ἰδανικὰ γεννήθηκε τὸ 1816 στὸ Κάστρο τοῦ Ἀργοστολίου. Ἐσπούδασε νομικὰ στὸ Παρίσι καὶ στὴν Ἰταλία καὶ ὕστερα ἦρθε κ' ἐγκατεστάθηκε στὴν Κεφαλονιά.

Στίς 8 τοῦ Ἀπρίλη 1849 βγάζει τὸ πρῶτο φύλλο τῆς ἐφημερίδας του «Ἀναγέννησις» με δημοκρατικὲς ἀρχές. Στὰ πύρινα ἀρθρα του μαστιγώνει τίς ἀσχημίες καὶ βιαιότητες τῶν Ἀγγλων καὶ τονίζει ἐκάθαρα ὅτι μόνο με τὸ νὰ φύγουν οἱ ξένοι ἀπὸ τὰ Ἴονια νησιά, θὰ μπορούσε νὰ ἰδῇ ὁ λαὸς προκοπή.

Τὴ χρονιά αὐτὴ γίνεται στὴν Κεφαλονιά ἐπανάσταση κατὰ τῶν Ἀγγλων καὶ τὴν πνίγει ὁ ἀρμολὴς Οὐάρδος στὸ αἷμα. Ἐσκότωσε καὶ κρέμασε πολλοὺς ἰδίως στὰ χωριά.

Μέσα σ' αὐτοὺς ἐσκότωσαν οἱ Ἀγγλοι δολοφονικὰ καὶ ἀνὰνδρα στὰ Τρουμαννᾶτα τρεῖς χωρικοὺς, τοὺς 1) Σπύρο Θεοτοκάτο 2) Σωτήρη Βασιλάτο 3) Σπύρο Τσιμπονιλά.

Γιὰ τὴ δολοφονία αὐτὴ δημοσιεύει στὴν ἐφημερίδα του ὁ Μομφερράτος στίς 29 Αὐγούστου 1849 ἓνα ἀρθρο βίαιο καὶ ὠμό, πὺν ἔκαμε τρομαχτικὴ ἐντύπωση στὸν ἀρμολὴ καὶ διάταξε νὰ φυλακισθῇ ὁ Μομφερράτος καὶ ἔπειτα

ἀπὸ ἓνα μῆνα νὰ ἐξορισθῇ στοὺς Ὀθωνοὺς.

Ὁ λαὸς τῆς Κεφαλονιάς τὸν ἔβγαλε βουλευτὴ καὶ ξαναγυρίζοντας στὴν Κεφαλονιά ξαναβγάζει τὴν «Ἀναγέννησι».

Δημοσιεύει στὸ 34ο φύλλο τῆς ἄλλο ἀρθρο πὺν βίαιο καὶ ξαναἐξορίζεται στὴν Ἐρικοῦσα, ὅπου πῆρε γιὰ γυναῖκα του τὴν Ἀγγελικὴ Μάνεση, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ κόρη αὐτὴ φτωχοῦ ναυτικοῦ τὸν περιποιήθηκε πὺν ἀρρώστησε σοβαρὰ στὴν ἐξορία του καὶ τὸ 1857 ξαναγυρίζει ἐλεύθερος στὸ Ἀργοστόλι, ξαναβγάνει τὴν «Ἀναγέννησι» καὶ γίνεται πάλι βουλευτὴς. Ὑστερα βγάζει τὸν «Ἀληθὴ Ριζοσπάστη» καὶ ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἔνωση τοῦ νησιοῦ τὸ 1864 με τὴν ἄλλη Ἑλλάδα γίνεται πληρεξούσιος γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευση τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου συνεργάστηκε με τὸ Γεωργαντάρα Ἰακωβάτο κ' ἐπειδὴ κάτι μυρίστηκε ἀπὸ σαπίλα παραιτήθηκε καὶ δὲν ξαναπολιτεύθηκε ὡς με τὸ θάνατό του τὸ 1888.

Αὐτὸς πρῶτος μαζί με τὸν ἀντάξιο φίλο καὶ συνεργάτη του Δ. Δαυῆ ἱδρυσαν τὸ Δημοτικὸ Κατάστημα στὸ Ἀργοστόλι, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ὁ πρῶτος Δημοκρατικὸς Σύλλογος, ὁ ὁποῖος ἐπροσπάθησε νὰ ἱδρῦση παραρτήματα σ' ὅλο τὸ νησί γιὰ νὰ διαδόσῃ τίς δημοκρατικὲς ἰδέες.

Τὸ κέντρο αὐτὸ πὺν τὸ σύχναζαν τότες ὅτι καλὸ καὶ σοβαρὸ εἶχε τὸ νησί μας ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο σ' ὅλη τὴν κίνηση καὶ ἡ πρῶτη ἀντιαγγλικὴ ἐκδήλωσή του φάνηκε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τοῦ 1848 στὴν περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου, πὺν δὲν ἄφησε νὰ παλῇ παράκληση γιὰ τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀγγλοῦ τοποτηρητῆ!...

Ἀπὸ τὸ 1848 λοιπὸν ὁ Μομφερράτος παρουσιάζεται Δημοκρατικὸς καὶ ὁ αὐτὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ γιὰ τὴν πρῶτη αὐτὴ φιλελεύθερη κίνηση.

Χ. ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΠΟΝΟΥ

(Στὸ θάνατο φίλου)

Στοὺς θρήνους σας στὴν πρώτη συμφορὰ
εἶπα κ' ἐγὼ τοῦ πόνου σας τραγοῦδι....
Μά.... ἡ διωγμένη ἐγύρισε χαρὰ
φέρνοντας νέο ἀφάνταστο λουλουδι....
Κ' ἐστέγνωξαν τὰ μάτια τὰ θλιμμένα,
κι' ἀνθισαν πάλι γέλοια ἀγαπημένα.

Κ' ἔλαμψε νέα δλόχαρη ζωή....
χάρες κ' ἐλπίδες κι' ὄνειρα γεμάτη....
ὡσὰν λαμπρῆς ἡμέρας χαραυγή....
Καί... ὅμως μόνον εἰρωνία κι' ἀπάτη
ἐβγήκαν ὅλα π' ἀσπλαχνη εἰμαρμένη
φώλιαζε στ' ἄνθη σὰν ὀχιά κρυμένη.

Καὶ μεσ' στὴν ἀγαλλίασι τὸ μιὰρὸ
καὶ τὸ φριχτό της ἔχυσε φαρμάκι....
Κ' ἔδωσε τοῦ μάρτυριον τὸ Σταυρὸ
σ' ἓνα ἀγγελοῦδι, πιδὸ παρὰ παιδάκι....
Κ' ἐγίνετε καὶ σεῖς μέχρι θανάτου
μάρτυρες στὸν σκληρὸ τὸ Γολγοθᾶ του.

Καὶ τώρα πὺν σὲ μαῦρο ὠκεανὸ
ὁ πόνος τὴν ψυχὴ σας τὴ βυθίζει,
ὁ Γολγοθᾶς (ὁποῦ τὸν οὐρανὸ
μόνος αὐτὸς μὲ τὴν κορφή του ἐγγίζει)
ἄμποτε ἀπὸ τὸ φῶς του νὰ σᾶς δίνη
μικρὴ παρηγοριά... γιὰ ἐλεημοσύνη.

ΜΙΧ. Γ. ΑΒΛΙΧΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΟΜΗΝΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ θερμότατα όλους τους αγαπητούς μας συμπατριώτας και φίλους, που υποδέχτηκαν με τόσο ένθουςιασμό το πρώτο φύλλο των «Κεφαλληνιακῶν Νέων». Πρέπει να ομολογήσουμε ότι δὲν περιμέναμε ποτέ τέτοια υποδοχή και μάλιστα χωρίς καμιά σχεδὸν διαφήμιση ἐκ μέρους μας: Ἀναγνωρίζουμε πληρέστατα κ' αἰσθανόμαστε ἀπολύτως τις υποχρεώσεις οἱ ὁποῖες πηγάζουν ἀπὸ τὴν θερμὴ αὐτὴ υποστήριξη τοῦ περιοδικοῦ μας και υποσχόμεθα σὲ όλους τοὺς ἀγαπητούς μας φίλους και συναγωνιστάς, ὅτι πολὺ σύντομα ἡ ἐπιθεώρησή μας θὰ κατέχη τὴν πρώτη θέση μεταξύ ὄλων τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπιθεωρήσεων.

Ὁ κ. ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΛΙΒΑΘΥΝΟ-ΠΟΥΛΟΣ εἶναι μία φυσιογνωμία ἡ ὁποία γεμίζει δόκλῃρη ἐποχὴ μὲ τὴν προσωπικότητά της. Ὡς ἱατρὸς εἶναι πασίγνωστος και μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιστημονικὴ του ἐργασία και μὲ τὴν ἐν γένει κοινωνικὴ του δράση. Βουλευτὴς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν—μᾶς εἶναι ἀδιάφορο σὲ πᾶς πολιτικὴ μερίδα ἀνήκει—ἔδιδε καινούργια ζωὴ στὶς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς μὲ τὴ δεινὴ του ῥητορικὴ δύναμη και μὲ τὸ λεπτὸ χιούμορ ποὺ ἐστόλιζε και στολίζει τὰ λεγόμενά του. Ὡς Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἄφισε πραγματικῶς ἐποχὴ και ἡ ὀλιγόχρονη ὑπουργία του θὰ μένη σὰν φωτεινὸ σημεῖο γιὰ πάντα στὴν ἱστορία τῆς ἐκπαιδεύσεώς μας. Μαζὶ ὅμως μ' αὐτὰ και μὲ τόσα ἄλλα ποὺ ἀσχολεῖται, τοῦ δίνεται ὁ καιρὸς νὰ ἐμφανίζεται και μὲ λογοτεχνικά κομμάτια. Ἡ ζωντανὴ περιγραφή τῶν προσώπων και τῶν πραγμάτων, τὸ λεπτὸ και διακριτικὸ χιούμορ, ἡ παρατηρητικότης και ὁ ζωντανὸς διάλογος, κᾶνον τὸν κ. Λιβαθυνοπούλου ἔναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνους ἀφηγητάς. Ὅσοι διαβάσουν τὸ «Τοῦμπίμπο» και ποῖος δὲ θὰ τὸ διαβάσῃ—θὰ καταλάβουν πολὺ

καλὰ ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς μας συμπολίτης και ἐκλεκτὸς τοῦ περιοδικοῦ μας συνεργάτης, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ν' ἀνήκῃ στοὺς λίγους καλοὺς λογοτέχνας. Αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε ὄχι μόνον ἐκ μέρους τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ και ἐκ μέρους ὄλων ἐκείνων ποὺ θ' ἀπολαύσουν τὸ «Τοῦμπίμπο» του, γιατί καταλαβαίνουμε ὅτι ὅλοι τοὺς θὰ θελήσουν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, ἀπὸ τὸν πρῶτο μέχρι τὸν τελευταῖο.

ΚΑΘΩΣ ἐγράψαμε και στὸ πηγούμενο φύλλο μας, ἡ ἐμφάνιση τοῦ πρώτου τεύχους δὲν ἦταν ὅπως τὴ θέλαμε. Ἰδιαιτέρως τὰ πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη ποὺ ἐγίναν ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ διορθωτοῦ μας και μερικὲς ἄλλες ἀτέλειες τυπογραφικὲς ἔκαναν πολὺ κακὴ ἐντύπωση. Καθὼς ὅμως βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἀπ' αὐτὸ τὸ φύλλο διορθώθηκαν σχεδὸν ὅλα, και ἡ τυπογραφικὴ ἐμφάνιση και ἡ ἐκλογή τῆς ὕλης. Ζητᾶμε συγγνώμην γιὰ κάθε ἀτέλεια ποὺ παρουσιάζεται τώρα στὴν ἀρχὴ και δίνουμε ὑπόσχεση ὅτι ὅλα θὰ διορθωθοῦν ἀπὸ τοῦτο τὸ φύλλο.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ξανατονίζουμε τὴ σπουδαιότητα ποὺ ἔχουν οἱ διαγωνισμοὶ μας γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς ἐντονότερης πνευματικῆς κινήσεως μεταξύ τῶν νέων τοῦ νησιοῦ μας. Πρέπει ὅλοι νὰ βοηθήσουν τὴν προσπάθεια αὐτὴ τοῦ περιοδικοῦ μας και καθέννας ποὺ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἱκανό, πρέπει νὰ λάβῃ μέρος στὸν λογοτεχνικὸ και και στὸν καλλιτεχνικὸ μας διαγωνισμό μας.

ΑΠ' ΟΛΕΣ τὶς ἱστορίες τῆς Κεφαλληνίας ποὺ ἐγράφησαν κατὰ ἐποχὰς—και εἶναι πολλὰς—μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ πᾶς καλὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ δημοσιεύουν τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα».

Σ Ε Μ Η Ν Α

Ἄν καὶ μικρὴ σὲ ὄγκο, ἂν καὶ ἔχη γραφτεῖ ἀπὸ ἀνθρώπο πού δὲν εἶχε μεγάλη ἐπιστημονικὴ κατάρτιση, εἶναι τόσο καλογραμμένη καὶ περιεκτικὴ καὶ τόσο εἶναι ἡ παρατηρητικότης τοῦ συγγραφέως τῆς καὶ ἡ κριτικὴ του δύναμη, ὥστε μὲ λίγα λόγια μᾶς δίνει ὁλοζώντανή τὴν πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ νησιοῦ μας. Ὅλοι οἱ φίλοι μας πρέπει νὰ τὴν παρακολουθήσουν καὶ νὰ τὴν προσέξουν. Μόλις τελειώσῃ ἡ ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε τὴν ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας ἀπὸ τῆς Ἑνετοκρατίας μέχρι τῆς ἐνώσεως μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἔργο σπανιώτατο καὶ ἐκλεκτότατο.

ΤΑ «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ» βρίσκονται στὴν εὐχάριστη θέση ν' ἀνακοινώσουν σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες καὶ φίλους των, ὅτι ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζουν ἀπὸ τώρα τὸ ἐτήσιο ἡμερολόγιό τους, πού θὰ κυκλοφορῇ τακτικὰ κάθε χρόνο, πολυσέλιδο, πολυτελέστατο σὲ ἐμφάνιση καὶ μὲ συνεργασία τῶν καλλιτέρων διανοουμένων τοῦ νησιοῦ μας, νέων καὶ παλαιῶν. Τὸ «Ἡμερολόγιό μας» θὰ εἶναι ἓνα πραγματικὸ στολίδι τοῦ κάθε σπιτιοῦ καὶ ἓνας καλὸς σύντροφος τοῦ κάθε Κεφαλονίτη σ' ὅποιο μέρος τῆς γῆς καὶ ἂν βρίσκεται.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ φύλλο μας ἀναγγείλαμε τὴν ἴδρυσή τῆς Κεφαλληνιακῆς Τουριστικῆς Ὄργανώσεως. Σήμερα δημοσιεύουμε μιὰ πρόσκληση τοῦ πρώτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅπου ἐξηγοῦνται καὶ οἱ σκοποὶ τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς. Δυστυχῶς ὁ Πρόεδρος τῆς Κ.Τ.Ο. ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ λίγες ἡμέρες. καὶ ἔτσι δὲν μπορέσαμε νὰ πάρομε συνέντευξη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δημιουργία μιᾶς καλῆς τουριστικῆς κινήσεως στὸ νησί μας πού ἔχει τόσες ὁμορφιές νὰ ἐπιδείξῃ, εἶναι ζήτημα σοβαρώτατο καὶ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ πολὺ προσεκτικὰ, γι' αὐτὸ ἀνοίγουμε μιὰ

καμπάνια ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων» ἀρχίζοντας μὲ τὸ σημερινὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κλ. Δενδρινοῦ. Ὁ ἐκλεκτός μας συνεργάτης εἶναι γνωστότατος καὶ ὡς διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐξαιρετικοῦ τουριστικοῦ περιοδικοῦ «Ἐκδρομικά» πού ἐπὶ μιὰ ἐξαετία τώρα ἐκδίδεται καὶ ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους πού ἀγωνίσθηκαν καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν τουριστικὴν κίνηση στὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἄρθρο του αὐτὸ πρέπει νὰ προσεχθῇ ὄχι μόνο ἀπ' ὅλους τοὺς Κεφαλονίτες, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Κ.Τ.Ο. Δηλώνουμε μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση ὅτι θὰ δεχτοῦμε καὶ θὰ δημοσιεύσουμε κάθε γνώμη καὶ κάθε μελέτη γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ τουρισμοῦ στὸ νησί μας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ κάνουμε θερμοτάτη ἐκκλήση σ' ὅλους τοὺς συμπατριῶτες μας, σ' ὅλους ὅσους ἀγαποῦν τὸ νησί μας, νὰ φροντίσουν καὶ νὰ συνάξουν τὸ λαογραφικὸ ὕλικό τοῦ χωριοῦ τους καὶ νὰ μᾶς τὸ στείλουν. Δημοτικὰ τραγοῦδια, ἡθῆ καὶ ἔθιμα, γνωμικά, παροιμίαι, αἰνίγματα καὶ τόσα ἄλλα. Εἶναι ἔγκλημα πού ἓνας τέτοιος θησαυρὸς ἀνεκτίμητος θὰ χαθῇ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ δημοσιεύουμε τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Σάμη, Ἀγία Εὐφημία, Φισκάρδο κάποιου καλοῦ φίλου μας πού ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ταξιδεύοντας γιὰ δουλιές του. Ἄν καὶ μὲ ἀπλὲς γραμμὲς μᾶς δίνει πολὺ καλὴ περιγραφή, γιομάτη θαυμασμό γιὰ τὸ νησί μας. Τέτοιαι ἐντυπώσεις πού εἶναι μιὰ καλὴ προπαγάνδα καὶ διαφήμιση τῆς ἰδιαίτερας μας πατρίδας θὰ δεχόμαστε καὶ θὰ δημοσιεύουμε μὲ μεγάλη μας χαρὰ. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχουν ὅσοι θέλουν νὰ μᾶς γράφουν τέτοια πράγματα, νὰ εἶναι σύντομα καὶ νὰ χρονομετρεῖται μὲ λίγες γραμμὲς ὅλη τὴν εἰκόνα τοῦ τόπου πού περιγράφουν, καθὼς καὶ μερικὰ ἱστορικά, ἂν ἔχῃ.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΤΟ ΤΣΙΜΠΙΜΠΟ

ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΥ

Θὰ ἦτανε ἐπάνω κάτω εἰς τὸ 1895 πὺν πρωτόγαλτος τότε καὶ ἐγὼ γιατρὸς ἐξασκοῦσα τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὴν ἰδιαίτεράν μου πατρίδα, τὴν Κεφαλληνίαν καὶ πὺν εἶχον προκηρυχθῇ Δημοτικὲς ἐκλογές. Ὑποψήφιοι Δήμαρχοι Ἀργοστολίον ἦσαν ὁ Σπυρίδων Λουκάτος καὶ ὁ Παναγῆς Βινιεράτος, καὶ ἡ ἐκλογὴ προμηνύετο πεισματώδης.

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων Συμβούλων τοῦ Λουκάτου ἦτο καὶ ὁ νεαρὸς τότε Σπυρίδων Κοσμετάτος, πὺν τότε μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου καὶ ἀνῆκε εἰς ἀρχοντικὴν καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν τοῦ τόπου. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν ἔρχεται εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἕνας τύπος Ἀργοστολιώτικος πὺν ζεῖ ἀκόμη καὶ θὰ ἐτοιμάζεται, φαντάζομαι, νὰ ἐορτάσῃ τὴν 80ετηρίδα του, ὁ Σπυράνθιμος Χωραφᾶς. Εὐθύμως τύπος τοῦ Ἀργοστολιοῦ ὁ Σπυράνθιμος ἔπερνε πόδες πὺν δὲν συνεβιβάζοντο μὲ τὸ κοντοστούβερο ἀνάστημά του, ὅταν ἔπαιζε «κορνέττα» εἰς τὴν Φιλαρμονικὴν. Ἦταν γελαστὸς πάντα, καὶ δὲν ἐθύμωνε παρὰ μόνον ὅταν τοῦ ἔλεγαν γιὰ νὰ τὸν πειράξουν, ὅτι «στονάρει» ὅταν παίζει τὴν κορνέττα. Ἦτο διαρκῶς ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του ἐπιτηδεύετο δὲ καὶ τὸν κυνηγόν, τὸν ὁποῖον ἐπιτηδεύεται ἀκόμη καὶ σήμερα μὲ ὅλα τὰ ὀγδόντα χρόνια πὺν φέρει εἰς τὸν ὦμον του. Ἀλλὰ εἶχε καὶ κάτι πὺν τὸν ἐστενοχωρεῖ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε παυθῇ ἀπὸ μίαν θεσοῦλα, ἡ ὁποία τοῦ ἀπέδιδε κάτι οὐσιαστικώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα πὺν ἀπελάμβανε ἀπὸ τὸ παίξιμο τῆς κορνέττας καὶ τὰ κυνήγια.

— Καλῶς τὸν Σπυράνθιμο, τοῦ λέγω. Πῶς ἀπ' ἐδῶ; Τί τρέχει; Ἀρρωστος εἶσαι; Ἡ ἡλθες γιὰ νὰ μεσητέψω εἰς τὴν Φιλαρμονικὴν, ἡ ὁποία καθὼς ἤκουσα μετὰ λύπης μου θέλει νὰ σὲ ὑποβιβάσῃ νὰ παίξης τὸ ταμπουρλάκι, γιὰτι ἐχάλασαν τὰ δόντια σου καὶ δὲν τὰ καταφέρ-

νεις πλέον μὲ τὴν «κορνέττα»;

— Ὅχι, Γιατρέ μου. Καὶ πολὺ καλὰ εἶμαι εἰς τὴν ὑγίαν μου καὶ τὰ δόντια μου εἶναι εἰς πολὺ καλυτέραν κατάστασιν τῶν δοντιῶν τῶν φαφούτηδων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Φιλαρμονικῆς. Γιὰ ἄλλο πρᾶγμα ἦλθα. Πρόκειται νὰ γλυτώσω μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, καὶ ἐλπίζω, πῶς δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς τὴν βοήθειάν σου.

— Καὶ ὅπου εἶναι Σπυράνθιμ; Τί τρέχει; Λέγε, σ' ἀκούω.

Θέλω τὴν ὑποστήριξή σου, γιὰ νὰ ἐκτεθῶ σὰν ἀνεξάρτητος Δημοτικὸς Σύμβουλος Ἀργοστολίου. — Τί ἔκαμε λέει; Ἀνεξάρτητος Δημοτικὸς Σύμβουλος; Εἶσαι στὰ καλά σου Σπυράνθιμ; Καὶ τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μὲ τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο; Μήπως ἐπληροφορήθης πῶς τὸ μέλλον Δημοτικὸν Συμβούλιον θὰ ἀσχοληθῇ μὲ ζητήματα μουσικὰ καὶ κυνηγετικά καὶ θέλεις νὰ μπῆς μέσα, γιὰ νὰ δίνης τὴ γνώμη σου σὰν ἐμπειρογνώμων;

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν ποσῶς, μοῦ ἀπαντᾷ, Γιατρέ μου, τὰ ζητήματα πὺν θὰ ἀσχοληθῇ τὸ μέλλον Δημοτικὸν Συμβούλιον, μὲ ἐνδιαφέρουν μόνον κάτι «τσιμπίμπα» πὺν λέγουν πῶς εἶναι κρυμμένα ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ Δημαρχεῖο καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάτι θὰ μπορέσω νὰ τσιμπήσω καὶ ἐγὼ ἐὰν κατορθώσω νὰ μπῶ μέσα εἰς τὸ Συμβούλιον. Γιατὶ Γιατρέ μου; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος τῆς ἀνάγκης, παιδί τοῦ Ἀργοστολιοῦ σωστός καὶ τίμιος; (Μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐγνώριζα πῶς τσιμπίμπο ἔλεγαν οἱ Ἑπτανήσιοι τὴν ἀνωτέραν ποιότητα τῆς ξανθῆς Κορινθιακῆς σταφίδος, ἀπὸ τὸν Σπυράνθιμο δέ, ἄκουα γιὰ πρώτη φορὰ, ὅτι ἡ λέξις τσιμπίμπα εἰς τὴν Κεφαλλονίτικῃ διαλέκτῳ εἶχε καὶ τὴν σημασίαν τῆς ἀποκτησεως ὠφελιμάτων, ὅχι καὶ πολὺ νομίμων ἀπὸ τὰ Δημόσια Ταμεῖα. Ἐννοία, πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ὁποίας ἐσχάτως ἐπολιτογραφήθη εἰς τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν ἡ Ρουμανικὴ

λέξεις «Λοβιτούρα», με πολύ εύρυτέραν βέβαια, σημασίαν).

Ἐνθουσιάζομαι με τὴν λέξιν τσιμπίμπο πού ἐγέμιζε ὅλο τὸ οτόμα τοῦ Σπυράνθιμου, ὅταν τὴν ἐπρόφερε καὶ τοῦ ἔδωσα τὸν λόγον μου πῶς θὰ κατέβαλα κἀθε προσπάθειαν, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰ κρυμμένα Δημοκρατικὰ τσιμπίμπα. Τὸ Φαρμακεῖον

τοῦ Ραζῆ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος εἰς τὸ Ἀργοστόλι ἦταν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του. Ἐκεῖ ἐμαζεύοντο ὅλοι οἱ νέοι γιατροὶ καὶ δικηγόροι, καθὼς καὶ πολλοὶ νεάζοντες παρήλικες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὸ βραδάκι τὸ φαρμακεῖον ἐλάμβανε τὴν ὄψιν Λέσχης. Ἐκεῖ ἐχαλκεύοντο εἰδήσεις, σατυρικά δημοσιεύματα, καλαμπούρια, ἀνέκδοτα, φαγοπό-

τια καὶ διασκεδάσεις καὶ δι' αὐτὸ τὸ Φαρμακεῖον ἀνασκαφὰς καὶ με μικρὰ καὶ διάφορα «τσιμπίμπα» νὰ ἐκείνο ἦτο γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν νήσον με τὴν ἐπωνυμίαν «Τὸ Χαλκεῖον».

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ τσιμπίμπα τοῦ Σπυράνθιμου πηγαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὸ «Χαλκεῖον» τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς πλήρη ἀπαρτίαν διηγούμεαι εἰς τοὺς παρευρισκομένους τὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σπυράνθιμου καὶ τοὺς προτείνω νὰ ἀ-

ναλάβῃ χάριν ἀστείότητος τὸ «Χαλκεῖον» ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Σπυράνθιμου. Ἡ πρότασίς μου γίνεται ἀποδεκτὴ μ' ἐνθουσιασμόν, ἀποστέλλεται ἀμέσως «τὸ παιδί» τοῦ φαρμακείου με 25 δραχμὰς γιὰ νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τὸ παράβολον τοῦ νέου «ὑποψηφίου Δημοτικοῦ Συμβούλου» καὶ τὴν ἐπομένην ἀνακη-

ρῶσεται ὁ Σπυράνθιμος ὑποψήφιος δημοτικὸς Σύμβουλος με ἔμβλημα «τὸ Τσιμπίμπο» καὶ με ὑποστηρικτὰς ὅλους τοὺς θαμῶνας τὸ «Χαλκεῖον».

Ἡ ὑποστήριξις τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Σπυράνθιμου ἐκ μέρους τοῦ «Χαλκεῖου» τονώνεται καὶ με φαιδρὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα γίνονται ἀνάρπαστα ἀπὸ τὸν «κοσμάκι» καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς ὁ Σπυράνθιμος ψηφίζεται ἀδιακρίτως καὶ ἀπὸ τὰς δύο μερίδας. Γίνεται ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων καὶ ἐρχεται ἐπιτυχῶν

Ὁ κ. Λιβαθνόπουλος δὲ θέλησε νὰ μᾶς δώσῃ τὴ φωτογραφία του. Ἐμεῖς ὅμως ἂν καὶ γνωρίζουμε τὴ μετριοφροσύνη τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συμπολίτου καὶ συνεργάτου μας, κατορθώσουμε μετὰ ἐπισταμένως ἐρεῖνας καί... ἀνασκαφὰς καὶ με μικρὰ καὶ διάφορα «τσιμπίμπα» νὰ ἐκείνο ἦτο γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν νήσον με τὴν ἐπωνυμίαν «Τὸ Χαλκεῖον».

ὡς Δήμαρχος Ἀργοστολίου ὁ Λονκάτος με ὅλους τοὺς Δημοτικούς του Συμβούλους ἐκτὸς ἐξὸς τοῦ Σπυρίδωνος Κοσμετάτου, πού ἦλθε πρῶτος ἐπὶ λαχὼν καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου ἦλθε ἐπιτυχῶν ὁ παρὰ τοῦ «Χαλκεῖου» ὑποστηρικτὴς χάριν ἀστείότητος, ὁ ἀνεξάρτητος Σπυράνθιμος. Διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Κοσμετά-

του ἔδυσανασχέτησε περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀποτυχόντα ὁ ἐπιτυχὼν Δήμαρχος Λουκάτος, ὅχι μόνον, διότι θὰ ἔλλειπε ἀπὸ τὸ Συμβούλιον ἕνας καλὸς μορφωμένος καὶ ἠθικὸς Σύμβουλος, ἀλλὰ καὶ διότι συμφέρον τοῦ κόμματος ἦτο, νὰ γλυκαθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν ὁ Κοσμετᾶτος ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῆς περιουσιακῆς αὐτοῦ καταστάσεως θὰ ἠδύνατο καὶ νὰ δαπανᾷ γιὰ τὸ κόμμα. Καὶ ὁ Δήμαρχος Λουκάτος ἀναλαμβάνει νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα. Ἐρχεται σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὸν ἐπιτυχόντα σύμβουλον Σπυράνθιμον καὶ κλείεται τὸ «διμερὲς σύμφωνον» διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ μὲν Σπυράνθιμος παρῆται τοῦ ἀξιώματος τοῦ δημοτικοῦ Συμβούλου διὰ νὰ μῇ εἰς τὸ Συμβούλιον ὁ πρῶτος ἐπιλαχὼν Κοσμετᾶτος, ὁ δὲ Δήμαρχος ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διορίσῃ τὸν Σπυράνθιμον εἰς μίαν θεσοῦλα μὲ 50 δραχμὰς τὸ μῆνα. Ὅταν τὸ ζήτημα ἐκοινοποιήθη καὶ ὁ Σπυράνθιμος ἀνέλαβε τὴν νέαν θέσιν του ἔρχεται εἰς τὸ γραφεῖον μου γελαστὸς καὶ εὐθυμος καὶ μοῦ λέγει :

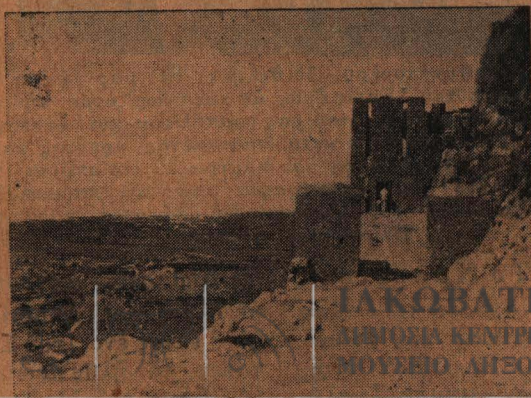
— Δὲν σοῦ τὰ εἶπα, Γιατρέ μου, πῶς ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ Δημαρχεῖον εἶναι κρυμμένα λογίων-λογίων τσιμπίμπα; Ἦδη ἐξησφάλισα 50 δραχ. τὸν μῆνα γιὰ 4

χρόνια. Ἐλπίζω δέ, ὅτι δὲν θὰ ἀφίσῃ καὶ ὁ Κοσμετᾶτος ἀνικανοποιήτον καὶ μὲ μερικὰ λιανὰ τὴν εὐγενῇ χειρονομίαν μου.

— Μπράβο, Σπυράνθιμε, τοῦ λέγω. Ἐλπίζω κι' ἐγώ, ὅτι ἡ εἰς τσιμπίμπα ἱκανοποίησίς σου θὰ εἶναι πλήρης καὶ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Φιλαρμονικῆς δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον τώρα νὰ σὲ ὑποβιάσῃ νὰ παίξῃς τὸ ταμπουράκι. Ἀμφιβάλλω ἔαν ὁ Κοσμετᾶτος ἱκανοποιήσῃ τὰς εἰς λιανὰ ἀπαιτήσεις τοῦ Σπυράνθιμου. Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι βέβαιον διὰ τὸν Κοσμετᾶτον εἶναι, ὅτι ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἐκλογῆς ἐμβολιάσθη μὲ τὸ μικρόβιον τῆς πολιτικῆς. Ἐγινε Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐπέτυχε δύο φορές ὡς Δήμαρχος Ἀργοστολίου καὶ οἱ Δημαρχίαι του ἦσαν σταθμὸς προόδου διὰ τὸ Ἀργοστόλι, ἔγινε καὶ βουλευτής, ἐδοκίμασε ἀπαγοητεύσεις. Ἐν τούτοις τὸ μικρόβιον δὲν ἐξεφυλίσθη, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ πάντοτε ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωτικότητα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κοσμετᾶτος δὲν ἄφησε ἕκτοτε καμμιὰ ἐκλογὴ εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἴτε ὡς ὑποψήφιος, εἴτε ὡς ὑποστηρικτὴς ἄλλων ὑποψηφίων.

ΡΙΧ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΟΥΤΙΟ ΛΙΒΑΘΥΝΟΥ

Τὸ φρούριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

ΔΙΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΣΑΜΗ-ΑΓΙΑ ΕΥΦΗΜΙΑ-ΦΙΣΚΑΡΔΟ

Τὰ κυματάκια χτυποῦν στίς πλευρὲς τοῦ βαποριοῦ μας μαλακά, σιγά, διακριτικά. Ὅλα εἶναι ἤσυχα γύρω, ὅλα εἶναι γλυκά, ὁμορφα καὶ γαλήνια. Ὁ ἥλιος λαμπερός ρίχνει ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ τίς φλογερὲς του τίς ἀχτίδες καὶ κάνει τὰ πάντα παιχιδιάρικα καὶ χαρωπά.

Ὅταν ἀφίνοντας πίσω μας τίς Ὁξυὲς ἀντικρύζουμε καθαρὰ πιά τὰ βουνὰ τῆς Κεφαλονιάς καὶ τοῦ Θιακοῦ, αἰσθανόμεστε ἐκεῖνη τὴν αἰώνια ἀνυπομονησία τῶν πλανόμενων ταξιδιωτῶν, πὺν θέλουν νὰ βλέπουν πάντα καὶ τὸ καινούργιο, νομίζοντας πὺς μποροῦν νὰ βροῦν ἐκεῖνο πὺ ἀπὸ καιροῦς ἀναζητᾶνε ταξιδεύοντας ἄσκοπα.

Δυὸ-τροία καίικα πὺν συναντᾶμε, ἕνα φορητὸν βαπόρι ἄδειο, πὺν ποιὸς ξέρει γιὰ πὺν τροσβαίει, καὶ μιὰ μεγάλη σκούνα, δὲν μᾶς κάνουν καὶ τόση ἐντύπωση. Ὅλοι κυττάζουμε τὸ Μεγάλο βουνὸ πὺν στέκει στὸ βάθος ἐπιβλητικὸ μὲ τὸν τεράστιο μαῦρο του ὄγκο. Τὸ καράβι μας τρέχει.... Περνᾶμε τὸ φανάρι, πὺν δεχόμεστε καὶ τὸν πρῶτο χαιρετισμὸ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδάκια τοῦ φαροφύλακα καὶ σὲ λίγο εἴμαστε κοντὰ στὴν ἀκτὴ, τόσο κοντὰ, πὺν βλέπει κανεὶς καὶ τίς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Οἱ καλοὶ νησιῶτες ψαρεύουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τίς βαρκοῦλες τους καὶ μᾶς χαιρετᾶνε μὲ τὸ μάντηλι τους, μὲ τὸ καπέλλο τους. Ἡ μπουνάτσα μεσ' στὸν κόλπο εἶναι τόσο μεγάλη, πὺν ὅλα τὰ γύρω καθρεφτίζονται μεσ' τὰ νερὰ τῆς θάλασσας ὀλοζώντανα. Τὰ Διχάλια τ' ὁμορφο αὐτὸ χωριό, εἶναι ντυμένο μὲ τὴν πιδ γιορτινὴ του ἀνοιξιὰτικη στολή. Ψηλὰ στὸ βουνάκι εἶναι χτισμένα τὰ χαριτωμένα του ἄσπρα σπιτάκια, ζωσμένα μεσ' τὸ πράσινο. Ἀσπρα κίτρινα, μώβ, κόκκινα, λουλούδια γεμίζουν ὅλη τὴ γῆ, κάνουν τὸν ἀγέρα ἀρωματισμένο καὶ τὸ πράσινο μὲ τίς χίλιες του τίς ἀποχρώσεις ἀναπαύει τὸ μάτι καὶ

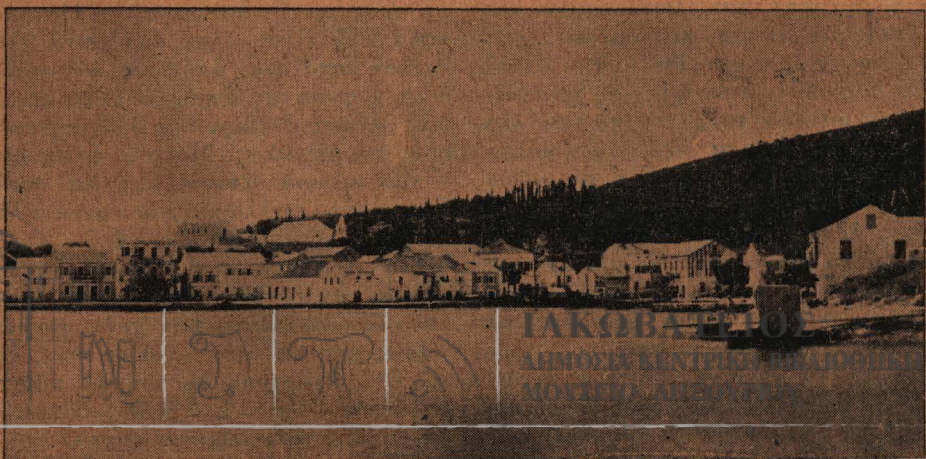
τὴν ψυχὴ. Ὅταν φουντάρει τὸ καράβι μας στὴ Σάμη, οἱ φωνὲς τῶν βαρκαριδῶν καὶ τοῦ κόσμου, τὰ πειράγματα καὶ ἡ ζωερὴ κίνηση, μᾶς δίνουν νὰ καταλάβουμε καλὰ πὺς βρισκόμαστε στὴν Κεφαλονιά, στὴ χώρα πὺν καθὼς εἶπε κάποιος συγγραφέας, βγάζει δυὸ εἰδῶν ἀνθρώπους: ἡ μεγαλοφυεὶς ἡ τρελλοῦς! Δὲν ξέρω ἂν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ἀπόλυτα ἀλλὰ ἀπὸ τίς γνωριμίες πὺν ἔκαμα ἴσαμε τώρα, ἔχω πιστεῖν σ' αὐτὴ τὴ γνώμη..... Ἡ Σάμη εἶναι μιὰ ὁμορφη κόμωπολη μὲ τὰ ὠραῖα της σπίτια, μὲ τὴν ὁμορφὴ της παραλία καὶ τὸ κάστρο της πὺν ρειπιασμένο πιά τώρα, στέκει ἔρημο καὶ περιφρονημένο, ἄχρηστος ὄγκος λιθαριῶν. Μοῦ εἶπαν πὺς τὴ νύχτα εἶναι ἕνα θαυμάσιο πρᾶγμα ἡ ἡλεκτροφώτιστη Σάμη. Ἐντύπωση ἐξαιρετικὴ κάνει στὸν ἐπισκέπτη τὸ ὀργιαστικὸ πρᾶσινο πὺν ἀγκαλιάζει πάντα—χειμῶνα καλοκαῖρι—ὅλο τὸν τόπο γύρω.

Γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Ἀγία Εὐφημία δὲν χρειάζεται παρὰ μιστὴ περίπου ὥρα. Κι' ὅμως ἔχουμε μιὰ πολὺ μεγάλη ἀλλαγὴ. Νομίζεις πὺς βρίσκεσαι σ' ἄλλο τόπο, σ' ἄλλο νησί. Χάνεται τὸ δυνατὸ πρᾶσινο, σβύνει τὸ πολὺχρωμο κι' ἀφθαστο ταπέττο τῶν λουλουδιῶν. Ἡ πρᾶσινάδα ἐδῶ εἶναι λίγη, τὰ βουνὰ εἶναι σχεδὸν κατάξερα, ἀπότομα καὶ πετρώδικα, ἡ φύση πιδ ἄγρια κι' ἀντίς ἀμμουδιὰς βλέπεις ἀντίκρου σου βράχους σκληροὺς καὶ μεγάλους. Μόνον ὁ ἥλιος δίνει σ' ὅλα κάποια γλυκειὰ ὄψη καὶ παίζει ὅπως πάντα τρελλὰ καὶ χαρούμενα μ' ὅλα, μὰ πιδ πολὺ μὲ τὴ γαλανὴ θάλασσα. Ἡ Ἀγία Εὐφημία στολίζεται μὲ ὁμορφα σπίτια καὶ μεγάλα καὶ εἶναι τὸ κέντρο καὶ τὸ ἐπίνειο ὅλων τῶν γύρω χωριῶν. Ὅπως καὶ παντοῦ σ' ὅλο τὸ νησί, ἔτσι κι' ἐδῶ ὑπάρχουν ὁδοὶ πὺν πάνε σ' ὅτι μέρος θέλεις. Στὸ βάθος βλέπεις ἀρραδιασμένα καὶ περιγκλωμμένα ἀπὸ τὸ πρᾶσινο τὰ μεγάλα χωριὰ τῆς Πυλάρου. Ἐμαθα πὺς τὸν χειμῶνα ὅταν ἡ θά-

λασσα ἀγριεύει, τὰ κύματα σὰν τεράστια βουνά ρίχνονται στήν παραλία καὶ μανιασμένα ζητᾶνε νὰ τὰ καταπιοῦν ὅλα. Πολλὲς φορὲς ἔχουν γίνει μεγάλες ζημιές ἀπὸ τὶς δυνατὲς χειμωνιάτικες φουρτοῦνες. Φαντάζομαι τὸ τρομαχτικὸ μέγαλειο μιᾶς τέτοιας τρικυμίας, κυττάζοντας βαθειὰ τὴν ἀνοιχτὴ μπουνατοασμένη θάλασσα ποὺ ἤρεμα τώρα ἀγκαλιάζει χαδιάρικα τὴ στεριά.

Στρίβουμε τώρα τὸν κάβο τραβώντας γιὰ τὸ Φισκάρδο. Πᾶμε κοντὰ-κοντὰ κι' ὅλοι κυττάζουν τοὺς ἄγριους βράχους μὲ τὶς πολλὲς σπηλιές. Μερικὰ χωραφάκια καὶ κανένα ἀμπέλι στέκουν, σὰν καρφωμένα λέξ, στὶς ἀπότομες πλαγιὲς τῶν βουνῶν καὶ μερικὲς γέρικες ἐληνὲς μὲ λιγοστὰ κλαριά εἶναι τὰ μοναδικὰ δέντρα. Στὸ κατὰστροφωμα ἔχουν ἀνεβεῖ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες· ὥς κ' ἓνας μισοπαράλυτος κιτρινάρης νέος ποὺ γυρίζει στὸ χωριό του γιὰ νὰ συναντήτῃ τὸ θάνατο, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς ἢ καλλίτερα τὸν ἀνέβασαν γιὰ νὰ δῇ τὰ μέρη. Ἕνας καλὸς νέος μοῦ δίνει πληροφορίες: Ἐκεῖ ψηλὰ στὸ βουνὸ εἶναι τὸ Νεοχώρι, ὕστερα τὰ Κομητᾶτα, κάτω στὸ γιאלὸ τὰ Γοργοτά, ὁ Πλατυλιμῶνας, ὠμορφες ἀμμουδιές. Κ' ὕστερα μέχρι τὸ Φισκάρδο σιναντᾶμε ὅλο χαριτωμένα λιμανάκια. Θυμᾶμαι μερικὰ ἀπ' αὐτά: Καχογκύλος, Καμίνοι, Δολίχα. Ξέχασα νὰ πῶ, πῶς κ' ἐδῶ καθὼς στὴ Σάμη εἶναι ἀφθονο τὸ πράσι-

νο. Παντοῦ δένδρα, θάμνοι, πρασινάδες, λουλούδια, φθάνουν μέχρι τοὺς βράχους. Ἡ διαδρομὴ αὐτὴ εἶναι κάτι τὶ τὸ θαυμάσιο καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ, ἀπὸ τὶς πιὸ ὠμορφες τοποθεσίες ποὺ εἶδα στὴ ζωὴ μου. Πρὶν φτάσουμε στὸ Φισκάρδο βλέπουμε ἄλλα δύο χωριὰ χαριτωμένα καὶ λουσμένα στὸ φῶς τοῦ μεσημεριάτικου ἡλίου. Τὰ Ματσουκάτα καὶ τὰ Τσελεντάτα μὲ τὸν ὠμορφο γιאלό, τὸ Φώκη. Σὲ λίγο εἵμαστε ἀραγμένοι στὸ φυσικὸ κι' ἀσφαλέστατο λιμάνι τοῦ Φισκάρδου. Ὠμορφες βίλες στολίζουν τὴν κομόπολη αὐτὴ, ποὺ μοιάζει σὰ μικρογραφία μιᾶς μικρῆς πόλης. Δρόμοι ὠραῖοι, πλατειοῦλες, μῶλοι θαυμάσιοι καὶ ἀρκετὴ κίνηση κόσμου. Καθὼς καὶ στ' ἄλλα μέρη ποὺ περάσαμε, ἔτσι κ' ἐδῶ εἶναι ἀφθονα τ' αὐτοκίνητα. Τὰ βουνὰ εἶναι κατὰφυτα καὶ λογγομένα ἀπὸ λογιᾶς-λογιᾶς θάμνους καὶ δασικὰ δένδρα κι' ἀπὸ χιλιάδες κυπαρίσια, ποὺ σπαθίζουν μὲ τὶς μυτερές τους κορφές τὸν οὐρανό. Τὸ Φισκάρδο στὸ μεσαῖωνα καὶ πιὸ παληά, ἦταν μέρος ποὺ ἔπαιζε ρόλο στὴν κίνηση τῇ γενικῇ τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ἰδιαίτερα οἱ πειρατὲς τὸ εἶχαν ὀρηκτήριο γιὰ τὶς ἐξορμήσεις τους. Τὰ ἐρεῖπια τῶν παλῶν σπιτιῶν εἶναι πολλὰ καὶ δείχνουν ὅτι οἱ παλαιοὶ τοῦ κάτοικοι εὐήμεροῦσαν. Θᾶναι ἢ ὥρα δύο, ὅταν βιράρη τὴν ἄγκουρά του τὸ καράβι μας καὶ ξεκινάει γιὰ τὴ Λευκάδα. Περνᾶμε τὸ φανά-

Τὸ Φισκάρδο

ΠΩΣ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΡΙΣΜΟΝ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ ΠΡΩΤΟΙ ΕΜΕΙΣ

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἐμπνευσμένην ἔκκλησιν τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἰδρυσεῶς της, ἀπὴνθυνε ἡ «Κεφαλληνιακὴ Τουρισ. Ὁργάνωσις» πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Κεφαλλήνας καὶ αἰσθάνομαι μίαν ἐξαιρετικὴν εὐχαίριστησιν ὡς μαχητῆς καὶ ἐγὼ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἀγῶνος, τῆς ἀναπτύξεως ἐσωτερικοῦ τουρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος ὡς Κεφαλλήν, βλέπων ὅτι πρόσωπα ἀξίας ὡς ἐκεῖνα τὰ ἀναφερόμενα μεταξὺ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Κ.Τ.Ο. ἔδειξαν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τουριστικὴν κίνησιν τοῦ νησιοῦ μας.

Ἀναμφιβόλως ἡ Κεφαλλήνια τὸ ἀγαπημένο μας νησί, μὲ τὰ πολλά του παράδοξα καὶ τὸ γλυκὸ κλίμα του, τὸ περίφημο διὰ τὰ ὠραῖα ἐλατοδάση του «Μεγάλο βουνό» τὸν Αἶνο, καὶ τὸ πυκνὸ δίκτυο ὁδικῆς συγκοινωνίας, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τῶν «ταξιδευόντων» ἐλλήνων καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ καιροῦ νὰ γίνῃ ἡ ὡμορφη καὶ ἱστορικὴ πατρίδα μας γνωστὴ στοὺς Ἕλληνας.

Φαντάζομαι οἱ ἀποτελέσαντες τὴν

ρι καὶ χάνουμε τὰ σπίτια πίσω ἀπὸ τὸ κάβο πού τὰ κοῦβει. Ὁ ἥλιος πὺλ λαμπερὸς παιδιδίζει μὲ τὴ θάλασσα, πού ὅσο πάει μπουντασιάζει. Σὲ λίγο θ' ἄχῃ γίνε λάδι. Οἱ ἐπιβάτες κουβεντιάζουν, ἄλλοι τραγουδᾶνε, ἄλλοι στέκονται ἀμίλητοι. Ὅλοι ὁμως κυττάζουν κατὰ τὴν κοντινὴ μας στεριά: τίς πρασινάδες, τ' ἀγριολούλουδα ποῦχουν σκεπάσει τὴ γῆ, μερικὲς βαρκούλες, τίς ὀλόλευκες ἀμμουδιές. Ὁ ἄρρωστος κιτρινιασμένος νέος στέκει σὲ μιὰν ἄκρη καὶ μὲ τὰ κουρασμένα του θλιμμένα μάτια, σὲ κυττάζει καλὰ-καλὰ, κυττάζει τὴ φύση, λὲς καὶ θέλει νὰ σοῦ πῇ, νὰ πῇ σ' ὅλους, πὼς ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα ὠραία καὶ πὼς θέλει νὰ ζῇσῃ . . . νὰ ζῇσῃ . . .

Κ. Μ.

πρώτην Διοίκησιν τῆς Κ.Τ.Ο. νὰ ἔχουν περιλάβῃ εἰς τὸ πρόγραμμά τους πολλὰ πράγματα διὰ τῶν ὁποίων θὰ παρακινήσουν τοὺς ξένους νὰ ἐπισκεφθῶσιν τὴν Κεφαλλήνιαν.

Πρώτιστον μέλημα τῆς Κ. Τ. Ο. θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ συχνὴ ὁργάνωσις λαϊκῶν ἐκδρομῶν πρὸς τὴν νῆσον μας.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἐπισκέπται θ' ἀπέρχονται κατενθουσιασμένοι τόσον διὰ τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς νήσου μας ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ ἐξαιρετικὰ φιλόξενον αἶσθημα τῶν κατοίκων.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο μοῦ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω εἰς ἐπανειλημμένας πολυήμερους ἀνὰ τὴν Κεφαλλήνιαν καὶ τὰ βουνά της πεζοπορικὰς ἐκδρομὰς μου.

Εἶναι ὅλοι εὐγενεῖς καὶ πρόθυμοι νὰ προσφέρουν εἰς τὸν ξένον κάθε διευκόλυνσιν καὶ εὐχαριστοῦνται ἰδιαίτερος νὰ λάβουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ φιλοξενήσουν ἕνα ξένον πού ἐταξίδευσεν μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ γνωρίσῃ τὸν τόπον τους.

Ἡ Κεφαλλήνια ἔχει ἐνδιαφέρον διὰ τὸν τουρίσταν, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ περιηγηθῇ ὁλόκληρον τὴν νῆσον ἐπισκεπτόμενος καὶ τὸ πλεόν ἀσήμαντὸ χωρίον της διὰ τοῦ αὐτοκινήτου, διὰ τὸν ὁρειβάτην ὁ ὁποῖος εἰς μικρὰν σχετικῶς ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν θὰ εὑρῃ βουνὰ ἐνδιαφέροντα ὅπως εἶναι ὁ Αἶνος (ὑψ. 1628 μ.) ὀνομαστὸς διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν εἶδος τῶν ἐλάτων του πού ἡ βοτανολογία τὰ ἔχει εἰδικῶς κατατάξῃ «Κεφαλληνιακὴ ἐλάτη», τὸ «Καλὸν Ὄρος» (ὑψ. 1150 μ.) μὲ τὴν περὶ τὸν διαμόρφωσιν τῆς ἐπιφανείας του καὶ τὴν ἄφθαστον ὑπαρξιν ἐνδιαφερόντων ἀπολιθωμάτων προϊστορικῆς ἐποχῆς.

Διὰ τὸν ἀρχαιόφιλον ἀξιόλογα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα τὰ ὁποῖα ἔφεραν εἰς

εἰς φῶς αἱ τελευταῖαι ἀνασκαφαὶ ὡς καὶ Μυκηναῖκοι τάφοι, διὰ τοὺς φίλους τῆς Ἀκτῆς ἀκρογιαλία περίφημα πρὸ ἀλλοῦ ἀπολήγουν ἀπόκρημνα ὅπως εἶναι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀσσοῦ καὶ γενικῶς ἐπὶ τῆς Δυτικῆς πλευρᾶς ἀρχίζοντας ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δαφνουῦδι (Φισκάροδο) μέχρις τοῦ γραφικοῦ καὶ σὰν μὲ μαχαῖρι κομένο ὁμοίου τῆς Σκίζας (Κηπουρία).

Ὁ φυσιολάτρης θὰ ἔχη νὰ ἐπισκεφθῇ μοναστήρια εἰς γραφικὰς τοποθεσίας ὅπως εἶναι τῶν Ἀγριλίων εἰς τὴν Σάμην, τῶν Θεμάτων εἰς τὴν Πύλαρον ὑπὲρ τὴν Ἀγίαν Εὐφημίαν τῆς Ἀτροῦ ἐπίσης εἰς τὴν Σάμην καὶ πλησίον τοῦ Σοφοβουνιῦ, τῆς Παναγίας τῶν Σισίων εἰς τοὺς προπόδας τοῦ ΑἼνου καὶ πλησίον τοῦ Λουροῦ παρὰ τὴν τελευταίαν ἄκραν τῆς Λειβαθοῦς, τὴν μονὴν Κηπουραίων ἐπὶ τῆς Δ. πλευρᾶς τῆς νήσου καὶ πρὸς Β. τοῦ «Γέρω Γόρμπου».

Μὰ εἶνε τόσα τὰ ἐνδιαφέροντα μέρη τῆς Κεφαλλωνιάς πρὸς χρειαζόνται πολλὰς ἐκδρομὰς εἰς αὐτὴν διὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ ὁ ἐπισκέπτης.

Ἐχει ἀκόμα τις δυὸ λίμνες τῆς στὸ Πυργὶ τῆς Σάμης, τίς λεγόμενες «Ἀκῶλες» μικρὴ καὶ μεγάλῃ, εἶναι φαινόμενα τῶν ὁποίων δὲν ἔχει δοθῇ ἀκόμη ἡ σαφὴς ἐξήγησις, ἔχει ἡ Κεφαλληνία τὸ παράδοξον φαινόμενον τῆς «πέτρας πρὸς κουνίεται», τὸ ἀέναον θαλάσσιο ρεῖμα παρὰ τὸ Ἀργοστόλι πρὸς τὴν δύναμιν του κινεῖ ὁλόκληρον ἑργοστάσιον.

Ἀκόμη καὶ οἱ καταγινόμενοι μὲ σπηλαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ μελέτας θὰ εὗρουν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν στάδιον δράσεως διὰ τῆς ἐξερευνήσεως ἐνὸς βαράθρου «τὸ Μελισσάνι» καὶ ἐνὸς σπηλαίου τὸ «Δρογκοράτη».

Ἀμφότερα κεῖνται παρὰ τὴν Σάμην καὶ πλησίον τοῦ χωρίου Χαλιωτᾶτα.

Οἱ πλησίον αὐτῶν κατοικοῦντες διηγοῦνται πολλὰ τὰ φανταστικά ὅπως π.χ. ὅτι κατοικοῦνται ἀπὸ δαίμονας καὶ διαφόρους ἄλλας τερπνὰς ἱστορίας.

Ὅπως δὲ ἦτο ἡ ἐξερεινήσις τῶν εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐσωτερικὴ ἐνδιαφέροντος ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως.

Φαίνεται πολὺ πιθανὸν τὰ ἀνα-

βλύζοντα «γλυκὰ νερά» παρὰ τὸν «Καραβόζωλο» τοῦ Καβαλλιεράτου νὰ ἔχουν τὴν πηγὴν τοὺς ἀπὸ τὸ «Μελισσάνι» ἐκ τοῦ ὁποίου ἴσως σχηματίζεται ὑπόγειός τις ποταμός.

Ἐκεῖνο πρὸς ἀποδεικνύεται καταφανὲς εἶνε ὅτι ἡ Κεφαλληνία δὲν εἶνε μόνον ἄγνωστη εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Κεφαλλήνας, φρονῶ ὅθεν ὅπως γίνῃ ἀπαρχὴ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ γνωρίσωμεν τὴν γλυκειὰν καὶ ὡραίαν πατρίδα μας πρὸς μιὰ καὶ μόνῃ γωνίᾳ τῆς—αὐτῇ πρὸς γεννήθηκε ὁ καθένας—ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξασκῇ ἐπ' αὐτῇ τὸν χαρακτήρα μας τόση γοητεία πρὸς μᾶς τραβᾷ κοντὰ τῆς ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς εἴτε εὐρισκόμεθα ἐκεῖ πλάνητες τυχοδιώκται εἴτε βαθύπλουτοι εἴτε ἀξιωματοῦχοι.

Πάντα ἡ νοσταλγία τῆς ἀγαπημένης μας Κεφαλλωνιάς ζεῖ μεσ' στὴ ψυχὴν μας καὶ πιστεύουμε νὰ εἴμαστε δεσμευμένοι ἀπὸ κάποια ξεχωριστὴ ὑποχρέωσις νὰ κυνηγᾶμε τὴν κατάκτησιν τῆς ζωῆς ὅχι συρόμενοι ἀλλὰ σκαρφαλώνοντες ἀπὸ τίς πρὸς δύσκολες πλευρὰς τῆς.

Καὶ γὰρ αὐτὸ ἔχουμε νὰ μετρήσουμε ἀνάμεσα στοὺς συμπατριῶτες μας πρόσωπα πρὸς τὸ ὄνομά τους πέρασε στὴ ἱστορίαν ὅπως εἶνε ἕνας Γεράκης, ἕνας Φωκᾶς, ἕνας Βούρβαχης γὰρ ν' ἀναφέρουμε τοὺς πρὸς τολμηροὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κεφαλλωνίτικου χαρακτήρα, καὶ ὕστερα ὁ ἀτέλειωτος κατάλογος ὀνομάτων πρὸς διακρίθησαν εἰς τὰς ἐπιστήμας τὰ γράμματα τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν.

Ὅλα αὐτὰ ἐξεπορεύθησαν ἀπὸ τὸ ὦραϊόν μας νησί πρὸς οἱ περισσότεροι δὲν γνωρίζουν παρὰ τὸ δικό τους χωριό.

Ἐλπίζω ἡ «Κεφαλληνικὴ Τουριστικὴ Ὀργάνωσις», ἡ συγκεντρώσασα εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀνόματα τόσον σεβαστά, νὰ ἐξεύρῃ τὸν τρόπον νὰ κινήσῃ πρωτίστως τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Κεφαλλήνων νὰ γνωρίσῃ τὸν τόπον τοὺς καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ σταθερώτερον κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, βῆμα πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὦραϊου προγράμματος τῆς.

Ὑστερα, ὅταν οἱ Κεφαλλήνες ἔχουν

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

· (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ ἔτι πλέον ἐ-
τῶν οἱ κάτοικοι ἔπαισαν τὴν βομβυκο-
τροφίαν, καίτοι ἡ μέταξα ἦτο κρείττων
τῆς τοῦ Μωρέως, καὶ ἡ οἰκογένεια Σδρίν
ἐνεφύτευsen ἀφθόνους συκαμίλους καὶ
κατεσκεύασε τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοιοῦτον
σκοπὸν κίτρια ἐν Κατεληῶ. Τὸ ἔδαφος
ἐν γένει εἶνε παραγωγικώτατον, ὃ δὲ
συμπολίτης ἡμῶν Κόμης Μαρίνος Χαρ-
βούρης ἐποίησατο πολλὰς ἀποπείρας
κατὰ τὰ ἐν Λειβαδίῳ κτήματά του, ἐν
οἷς θανμασίως ἠὲδοκίμησαν τὸ Ἰνδικόν
καὶ τὸ ζαχαροκάλαμον. Παράγει δὲ ἡ
νῆσος καὶ πολυεῖδεις ὄξεις καρπὺς καὶ
ἀμύγδαλα, κάρυα, ἄπια, μῆλα, ροδάκι-
να, δαμάσκηνα κεράσους, σῦκα, σικυοὺς
πέπωνας, ὕδροπέπωνας, κολοκύθας καὶ
ἄλλα. Φύονται δὲ καὶ πάντα τὰ λάχανα
καὶ τὰ γεώμηλα, ὧν ἡ καλλιέργεια ὀλι-
γορεῖται ἔτι ὑπὸ τῶν χωρικῶν. Εἰς τοὺς
δρυμώδεις τόπους παράγεται καὶ κατὰ
τὸ ἔαρ συλλέγεται ἡ ὥραία βαφή ἡ κα-
λουμένη (κρεμῆσιον) πρινοκόκκινον, φύ-
ονται δὲ καὶ κηκίδιον, βάλανος, σκυλλο-
κρόμμυον καὶ ἄλῳ ἄνευ καλλιέργειας.
Τέλος παρεκτὸς πολλῶν βοτάνων ἱαμα-
τικῶν καὶ πλείστων ἀνθέων ἡ νῆσος
παράγει μέγα ποσὸν κηροῦ καὶ μέλιτος
ὅπερ ἐπιζητεῖται διὰ τὴν διαύγειαν αὐ-
τοῦ καὶ θεωρεῖται τὸ ἄριστον μετὰ τὸ
τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ
Ναρβώνης.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς γεωργίας οἱ Κεφα-
λήνης ἔχουσιν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν
θαλασσοπλοίαν. Διακόσια σχεδὸν μεγά-
λα σκάφη των διαπλέουσιν τὴν Μεσό-

γειον καὶ τὸν Εὐξείνιον ἀπασχολοῦντα
μετὰ ἄλλων μικροτέρων πλείονας τῶν
4000 ναυτῶν. Ἐκ τούτου ἡ νῆσος πορί-
ζεται μέγα κέρδος, ὅπερ ὅμως δὲν εἶναι
διαρκὲς καὶ βέβαιον, ἅτε ἐξαρτώμενον
ἐκ τῶν πολιτικῶν περιστάσεων. Ὑπὸ
τὴν Βρεττανικὴν προστασίαν οἱ πλοίαρ-
χοι ἐκτήσαντο μεγάλην πίστιν παρὰ
τοῖς ἐμπόροις, πολλὰς δὲ ὠφελείας ἐκ
τῆς ἀσφαλείας τῆς σημαίας. Ἐτεῖ 1827
τὰ κέρδη αὐτῶν ὑπελογίσθησαν εἰς ἡμι-
ον ἑκατομμύριον διστηλῶν, ἀλλὰ τῷ
1828, ἐκτραγέντος τοῦ Ρωσσοτουρκικοῦ
πολέμου, πάντα τὰ πλοῖα ἔμειναν ἀκί-
νητα ἐν τῷ λιμένι Ἀργοστολίου. Οἱ
πλοίαρχοι ἀσκοῦνται εἰς τὸ ἐπάγγελμά
των, πέμπουσι δὲ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν
ἵνα ἐκμάθωσι τὴν ναυτικὴν ἐκτὸς τῆς
νῆσου. Οἱ ναῦται εἰσὶν ἄνδρες, εὐκί-
νητοι καὶ τολμηροί.

Μετὰ τὴν γεωργίαν καὶ ναυτιλίαν αἱ
ἄλλαι τέχναι εὐρίσκονται σχεδὸν ἐν κα-
ταστάσει νηπιότητος· ὑπάρχουσιν ὅμως
χρυσόχοοι σιδηρουργοί, τέκτονες, ξυλου-
ργοὶ βυρσοδέψαι, ἀργιλλοπλάσται, ὑποδη-
ματοποιοί, ράπται, ἄλιεῖς καὶ ἄλλοι, ὧν
τινες προσπαθοῦσι νὰ τελειοποιῶνται
εἰς τὰ ἔργα των. Δὲν πρέπει δὲ νὰ πα-
ραλείψω τὴν κατασκευὴν κηροῦ, οἶνο-
πνευμάτων καὶ ροσολίων ἅπερ ἄλλοτε
ἀπέφερον μεγάλα κέρδη. Τὰ οἶνοπνεύ-
ματα τὰ ἐξαγόμενα ἐκ στεμφύλων καὶ
ἐφθαρμένων οἴνων καταναλίσκονται νῦν
ἐν τῇ νήσῳ, ἀλλὰ τὰ ροσόλια, μάλιστα
δὲ τὰ ἐξ ἀνθέων καὶ χόρτων πολὺ ἐπι-
ζητοῦνται.

Λέον δὲ ὀλίγα νὰ εἶπω καὶ περὶ τῆς
ἀλιείας τῶν κοραλλίων, ἥτις ἄλλοτε ἐγί-
νετο ὑπὸ Νεαπολιτῶν μετὰ τὴν Κεφα-
λήναι καὶ Λευκάδος ἀγνοῶ δὲ διὰ τίνα
λόγον δὲν γίνεται πλέον, ἀλλὰ ἀπὸ 6 ἢ
7 ἡδὴ ἐτῶν ἡ Κυβέρνησις ἐπέτρεψε τὴν
ἀλιεῖαν ταύτην, ἥτις κατὰ τὴν βε-

γνώρισιν τὴν Κεφαλληνίαν αὐτοὶ θὰ
εἶνε οἱ ζωντανοὶ διαφημισταὶ τοῦ τόπου
τους καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἀπρίλιος 1934

ΚΑ. Α. ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ

Ἰδιοκτήτης—Διευθυντής τοῦ
Περιοδικοῦ «Ἐκδρομικά»

βαίωσιν τινῶν ἀπέβη ἄφθονος καὶ ἐπωφελής.

Οἱ παρὰ τὸ Ἀργοστόλιον καὶ τὴν Σάμην ἀλιευόμενοι ἰχθεῖς ἔχουσιν ἐξαίρετον γεῦσιν· ἀλλὰ τὴν ἀλιεῖαν ὀλίγοι μετέρχονται, καὶ ἐντεῦθεν προέρχεται ἡ σπάνις καὶ ἡ ὑπερτίμησις τῶν ἰχθύων. Ἐν τῇ νήσῳ ὑπάρχει μεγάλη ποσότης λίθων πρὸς ἄσβεστον καὶ πρὸς οἰκοδομίαν καὶ τούτων οἱ ἄριστοι ἐξορύττονται ἐν τῇ Ἀνωγῇ, ὅπου ὁ ἐξαγόμενος λίθος εἶνε μᾶλλον ὁμαλὸς καὶ συμπαγὲς τοῦ τῆς Μελίτης.

Ἐν τῇ Ἀνωγῇ ἐξορύττεται καὶ χῶμα ἐρυθροῦν καὶ κιτρινωπὸν πολὺν συμπαγὲς ὁμοιάζον πρὸς τὸ λεγόμενον bollo argmeno—βῶλον ἀρμενικόν, χρήσιμον πρὸς ἐπιχρῶσιν.

Ὡς περιέργα φαινόμενα ἐν τῇ νήσῳ ἀναφέρομεν ὅτι τὰ πρόβατα, αἱ αἶγες καὶ οἱ λαγῶι βοσκόμενοι ἐπὶ τῆς Βαίας, τῆς νῦν καλουμένης Ἀγίας Δυνατῆς, εὐρίσκονται συχνάκις ἔχοντες ἐπιχρῶσους ἢ ἐπαργύρους τοὺς ὀδόντας, προσπεφυκότας ἐπὶ εἰς τὰς σιαγόνας, οὓς ἐπιζητοῦσι περιέργοι ξένοι.

Οἱ πρεσβύτεροι ἐπίστευσαν ὅτι τὸ χόρτον τῆς νομῆς ἐκείνης περιεῖχε μόρια τινὰ τῶν ρηθέντων μετάλλων, ἀλλὰ διὰ τῶν γενομένων εἴτα χημικῶν πειραμάτων ἐγνώσθη ὅτι χῶμά τι Μίκα ὀνομαζόμενον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἐπιβάλλῃ τοιαύτην ἐπίχρωσιν. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ χρώματος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ ὄρου, μόρια δὲ αὐτοῦ προσκολλώμενα εἰς τὴν γλῶνν ἐπαργυροῦσιν ἢ ἐπιχρῶσούσι τοὺς ὀδόντας (4).

Ὁ Αἰλιανὸς ἱστορεῖ ὅτι αἱ αἶγες εἰς Κεφαλληνίαν δὲν πίνουσιν ὕδωρ ἐπὶ ἕξ μῆνας, θεραπεύουσιν δὲ τὴν δίψαν διὰ τῆς αὔρας. Τοῦτο ἐπικυροῦσι καὶ σήμερον οἱ ποιμένες, βεβαιοῦντες ὅτι ἀπὸ Ὀκτωβρίου ἄχρι τέλους Μαΐου δὲν ποτίζουν τὰ ἕξ αἰγῶν καὶ προβάτων ποίμνιά των.

Ἀξιοπαρατήρητος εἶνε ὁ σκόπελος ὁ καλούμενος Λίας, τρία μίλια ἀπέχων τοῦ ὄρου τῆς Ἀγ. Πελαγίας. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀνάβασις γίνεται διὰ κλίμακος πολλὰς ἐχούσης βαθμίδας, σώζονται δὲ καὶ ἐρείπια ἀρχαίου κτιρίου, ἕξ ὧν εἰκάζεται ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἱερὸν τῷ Διί,

οὗ τὸ ὄνομα φέρει ὁ βράχος καὶ σήμερον. Ἡ περίμετρος αὐτοῦ εἶνε ἡμίσεως περιήτου μιλίων καὶ σήμερον ὑπάρχει ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν μοναστήριον. Ἐτερος σκόπελος ὑπάρχει μετὰξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης ὀνομαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου Ἀστερίς, ὑπὸ δὲ Στραβῶνος καὶ Στεφάνου Βυζαντίου Ἀστερία, νῦν δὲ Δασκαλειό. Ἐπ' αὐτοῦ σώζονται κατηδαφισμένοι μία ἐκκλησία καὶ μία οἰκία, ἀλλὰ δὲν φαίνεται οὐδεμία πηγὴ ὕδατος οὐδὲ φρέαρ ἢ δεξαμενὴ. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπεκλήθη Δασκαλειό, διότι ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἰδρῦθη ἐκεῖ σχολεῖον, ἔχει δὲ σχῆμα κυκλικὸν ἐπίπεδον μετὰ λεπτογαίου ἐδάφους καὶ ἄνευ ἀσφαλοῦς ὄρου. Κεῖται κατὰ μέσον τοῦ πόρου Οὐίσκάρδου, ἀπέχων ἕξ ἴσου ἀπὸ τοῦ χωρίου Πλαγιάς τῆς Ἐρίσου καὶ ἀπὸ τῆς τοποθεσίας Πόλις τῆς Ἰθάκης. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτῃ ἦσαν αἱ Ἀλαλκομεναί, ἕδρα τοῦ Ὀδυσσεύς, ἢ θείας τῆς Ἀστερίας ἦτον εὐφρεστάτη εἰς τοὺς Προνναίους νὰ ἐνεδρεύσωσιν ἵνα δολοφονήσωσι τὸν Τηλέμαχον ἐπανακάμπτοντα ἐκ Σπάρτης καὶ Πύλου (5). Πιθανὸν εἶνε ὅτι καὶ ὁ σκόπελος οὗτος, ὅπως ὁ Λίας, εἶχε μεῖζονα περίμετρον, ἀλλὰ τὰ προστριβόμενα κύματα τὸν ἐσμίκρυναν. Οὐχ ἦντον ἀξιοπαρατήρητα εἶνε δύο μεγάλα ἄντρα τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴνου, καλούμενον Πετάσι, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶνε λελατομημένα ἐντὸς βράχου δύο μικραὶ δεξαμεναί, σμικρὸν ἀπέχουσαι ἀλλήλων καὶ πληρούμεναι ὕδατος ψυχροτάτου, ἀλλὰ καίτοι τῆς μᾶς τὸ ὕδωρ εἶνε ἄσπομον, τὸ τῆς ἄλλης ἔχει ὁσμὴν θείου. Τὸ ἕτερον ἄντρον σμικρὸν ἀπέχον τῆς μονῆς τοῦ Ταφιοῦ καὶ εὐρισκόμενον παρὰ τὴν θάλασσαν ἔχει ἐντὸς στήλας ποικίλων χρωμάτων σχηματισθείσας ἐκ τῆς πτώσεως σταγόνων ὕδατος.

Ἀξία θέας εἶνε καὶ τὰ ἐν Σάμῃ σπήλαια, Μελλοσάνοι καλούμενα, ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς θαλάσσης καὶ βάθος αὐτῶν εἶνε μέγιστον, ἵσα, διότι, ἐβυθίσθη ἡ γῆ ἐν τῷ πυθμένι φαίνεται ὕδωρ, ἐπειδὴ δ' ἔχουσι τετραγωνικὸν τὸ σχῆμα, νο-

μίζουσιν τινες ὅτι εἶνε ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων (*).

Σημειώσεις Μουστοξύδου ἐκ τῆς Ἰονίου Ἀνθολογίας (τόμ. 3)

1) Παρατηροῦμεν ὅτι οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μετωνομάσθη τὸ ὄρος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄρου· Αἴνου ἔλαβεν ὁ θεὸς τὸ ἐπιθετον Αἰνήσιος.

2) Νομίζομεν ὅτι δι' οὐδεμιᾶς ἀξιοπίστου μαρτυρίας δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀρχαιότης τοῦ ὀνόματος τούτου, Νάξος. Μικρὰ πόλις τῆς Κρήτης ὠνομάζε-

(*) Σημειώσεις Μεταφραστοῦ

Ὁ Κ. Ἰωάννης Λοβέρδος ἐπεχείρησε τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Κεφαλληνίας ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐν ἔτει 1829. Συντάξας δὲ Ἰταλιστὴ ἀνέθρξεν αὐτὴν τῷ 1833 τῷ φιλέλληني Ἀγγλῷ Ἀρμιοτῇ Νούγγεντ. Ἡ ἐπὶ τούτῳ προσφώνησις διατηρεῖται ἐν τῷ σωζομένῳ παλαιότερῳ ἀντιτύπῳ. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια τῆς συγγραφῆς ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀνθολογίᾳ μετὰ σπουδαίων σχολίων. Τὰ σχόλια ταῦτα εἶναι ἔργον τοῦ σοφοῦ Ἀνδρέου Μουστοξύδου καίτοι οὐδαμοῦ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶνε γεγραμμένον. Ἀλλὰ τοῦτο ρητῶς βεβαίον αὐτὸς ὁ ἱστοριογράφος Λοβέρδος ἐν ἐπισημειώσει γενομένῃ βραδύτερον ἐπὶ τοῦ ρηθέντος ἀντιτύπου. Τὰ σχόλια δημοσιευθέντα Ἰταλιστὴ μετὰ μεταφράσεως εἶνε ἀντάξια τῆς πολυμαθείας τοῦ ἀνδρός, πολὺ ὅμως ἀμφιβάλλομεν ἂν εἶνε ἔργον τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἐλληνικὴ μετάφρασις. Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος ἱστοριογράφος φαίνεται ὅτι μετὰ ταῦτα πολλὰ μὲν ἀπέκοψεν ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου συγγραφῆς ἐπουσιώδη ἴσως κρίνας αὐτά, ὀλίγων δὲ μετέβαλε τὴν θέσιν, καὶ οὕτω κατέστησε τὴν συγγραφὴν τὸν τελειότεραν.

Ἐν τῇ μεταφράσει ταύτῃ ἡμεῖς ὡς κείμενον ἐλάβομεν τὸ οὕτω διασκευασμένον καὶ συντομώτερον ἀντίτυπον προσθέντες ὅτι ἀναγκαῖον ἐκ τῆς πρώτης συγγραφῆς καὶ τὰ ἀξιολογώτερα σχόλια τοῦ Μουστοξύδου ἐν τοῖς δυοῖν πρώτοις κεφαλαίοις, ἅτινα ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀνθολογίᾳ ἀποτελοῦσι τρία κεφάλαια. Δυστυχῶς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις παρεσιέφθησαν ἐνιαχοῦ λάθη, ἅπερ, ὅπου δυνατόν, προσεπάθησα νὰ διορθώσω.

Ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς πρώτης του συγγραφῆς ὁ ἱστορικὸς περιγράφει τὰ θερησκεινικὰ ἔθιμα, προλήψεις, δεισδαιμονίας τοῦ λαοῦ, ὧν πολλοὶ ὑπάρχουσιν καὶ σήμερον, ἄλλαι δὲ εἶναι μικροῦ λόγου ἀξίαι καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν παρέλαβον ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ μεταφράσει, ἄλλως τε, ὡς παρατηρεῖ ὁ Μουστοξύδης, κοινῶν οὐσῶν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀνθολογίᾳ ὀλίγα εἶνε τὰ εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἀναφερόμενα σχόλια καὶ τούτων ἀξιολογώτερά εἶνε τὰ ἐνιαυθὰ καταχωριζόμενα.

το Ἄσος, ὅπου ἦν καὶ τὸ ἀρχαιότατον ἱερὸν τοῦ Ἀσίου Διός. Ἄσος δὲ μετὰ σς ἦτον ὄνομα πόλεως τῆς Λυκίας καὶ τῶν ἄλλων τῆς Αἰτωλίδος, τῆς Λυδίας, τῆς Μυσίας καὶ τῆς Ἡπείρου.

3) Ἐκ τῶν λιμένων, οὓς ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς, ἐνὸς μόνου μνημονεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι, τοῦ Πανόρμου, ἀφ' οὗ ἀπείχετο πρὸς ἀνατολὰς ἡ Ἰθάκη 12 σταδίους (Ἀρτεμίδ. Β. Ε.). Ἐκεῖ ἦν καὶ ἱερὸν τῷ Ἀπόλλωνι ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ Ἀντιπάτρου.

»Φοῖβε Κεφαλλήνων λιμενοσκόπε, θίνα Πανόρμου.

»Ναίων τρηχεῖς ἀντιπύρην Ἰθάκης.

4) Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ τῶν θαυμασιῶν Ἀκουσμάτων, γράφει ὅτι ἐν Κεφαλληνίᾳ αἱ αἰγες δὲν πίνουνσι καθ' ἑκάστην ὕδωρ, ὅπως τὰλλα τετράποδα, ἀλλὰ στρέφουσιν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν πνέοντα ἄνεμον εἰσπνέουσιν αὐτόν. Ἄλλοι ἱστοροῦσιν ὅτι «καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ ποταμὸς διείργει καὶ ἐπιτάδε μὲν γίνονται τέττιγες, ἐπέκεινα δ' οὐ.»

5) Ἀστεριὰν ὀνομάζει τὴν νῆσον ὁ Στράβων Β. 11, ὅστις προστίθησιν ὅτι κατὰ τὴν μαρτυρίαν Δημητρίου Σκηψίου, αὕτη δὲν ἐσώζετο πλέον οἷα ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγράφεται

»Λιμένες δ' ἐν ναύλοχοι αὐτῇ»

»Ἀμφίδυμοι.—»

Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδορον ἐσώζετο ἔτι μετὰ πολυχίνου ὅπερ ἐκαλεῖτο Ἀλαλκομεναί. Ὁ Ἡσύχιος λέγει: «Πειριεὶς νῆσος, ἡ καὶ Ἀστερία. Ὁ Κοραῆς, ἐν ταῖς εἰς τὸν Στράβωνα σημειώσεσί του (σελ. 214) φρονεῖ ὅτι πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ Πειριεῖς, (Περαιεῖς;) ἐπειδὴ τὸ νησίδιον ἐκεῖτο πέραν τῆς Κεφαλληνίας. Ταύτης καὶ ἐτέρας νησίδος, Πρώτης, μνημονεύει καὶ ὁ Πλίνιος Β. 4 Κεφ. 10.

Σημ. Μετ.—Ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τῆς ἀρχικῆς του συγγραφῆς ὁ Λοβέρδος ἐκτίθησι κατ' ἀρχὰς καὶ διὰ μακρῶν τὰς περὶ Κεφαλληνίας εἰδήσεις κατὰ τοὺς μυθικοὺς καὶ ἡρωικοὺς χρόνους, ἔπειτα πραγματεύεται τὸ ζήτημα, εἰ τὸ δημοικὸν Δουλίχιον εἶνε ἡ Πάλη, προσπαθῶν νὰ τὸ λύσῃ καταφατικῶς καὶ ἐντεῖθεν μεταβαίνει εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους. Ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου παραλαμβάνομεν ἐνιαυθὰ τὰς πρώτας σελίδας, παραλείποντες τὰ ἀφροῦντα ἰδίᾳ τὸν Ὀδυσσεῆα, εἰτα δὲ παρατιθέμεθα ὁλόκληρον τὸ β' κεφάλαιον, ὅσον εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐπιτετημένῃ συγγραφῇ. (Ἀκολουθεῖ)

ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΚΩΣΤΑ ΜΑΡΚΑΤΟΥ

Τὰ βραδυνὰ μέσα στὰ μικρὰ καφενεδάκια τοῦ πόρτου καθὼς ἔγερνε ὁ ἥλιος, μαζεύονταν ὅλοι οἱ γέροι ναυτικοὶ τοῦ λιμανιοῦ σκυφτοὶ καὶ βαριεστισμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια μονότονη πάντα ζωὴ τοῦ μικροῦ τους τόπου, καὶ τραβώντας, οἱ περισσότεροί, τὰ τσιμποῦκια τους ἔλεγαν πάντα κάτι ἱστορίες παραδόξες γιὰ μακρινὰ λιμάνια ἢ ἐξωτικές πολιτείες, γιὰ ναυάγια τρομαχτικά καὶ γιὰ πειρατὲς καὶ κάτι ἀπίστευτες ἐρωτικές τους ἱστορίες γεμάτες θρῦλο καὶ φαντασία. Μὰ πάντα οἱ ἱστορίες τους ἦταν ὡμορφες, καθὼς τίς ἔλεγαν ρουφώντας τὸν καπνὸ ἀπὸ τὸ ἰδιότροπο ναυτικὸ τους τσιμποῦκι, κυττάζοντας τὴ θάλασσα πού ἀπλώνονταν μπροστά τους, στὰ πόδια τους, πότε φρόνιμη καὶ κρουσταλένια—καθρέφτης μαγευτικός—καὶ πότε φουρτουνιασμένη κι' ὀλόασπρη ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων. Καὶ καθὼς ἄκουγες τίς ἱστορίες τὰ βραδυνὰ, τίς ἐξοῦσες κι' ἐσύ, τίς αἰσθανόσουν, λὲς κι' ἔταξιδευες μαζί μὲ τοὺς γερο-θαλασσόλυκους μὲ τῆς φαντασίας τους τὸ πλοῖο, στὰ ξένα μακρινὰ πελάγη καὶ στίς ξένες γῶρες.

Ἔτσι κι' ἀπόψε. Ἡ θάλασσα ἦταν μανιασμένη, ἄσπρη ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς, τὰ κύματα χτυποῦσαν στοὺς μώλους κι' ἔβρεχαν τοὺς διαβάτες πού περπατοῦσαν, τ' ἀραγμένα καίκια χόρευαν ἀπ' τὴ θάλασσα κι' ἓνας ἀέρας δυνατὸς ἔκανε τὰ ξάρτια νὰ σφυρανε. Τὸ καφενεδάκι τοῦ μπάριπα-Σπύρου ἦταν γεμάτο ἀπὸ ναυτικούς. Μία λάμπα μικρὴ ἔριχνε τὸ λιγοστὸ θολὸ τῆς φῶς κι' ἐφώτιζε ἀμυδρὰ τὰ ρυτιδωμένα πρόσωπα τῶν ναυτικῶν. Ὅλοι κάτι ἔλεγαν. Γιὰ τὸν καιρὸ, γιὰ τὴ φουρτούνα καὶ τὸν αἶμα, γιὰ τὰ νέα τῆς μέρας... Ἔτσι ἔκαναν κάθε μέρα κι' ὕστερα, λὲς κι' ἦταν συνεννοημένοι, σταματοῦσαν ὅλοι γιὰ λίγο, κυττάζαν καὶ ξανακύτταζαν τὴ θάλασσα,

τὸ φανάρι πού ἔλαμπε σὰν πελώριο ἀστέρι μὲς τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, μέχρι πού κάποιος ἄρχιζε νὰ λήη σιγὰ-σιγὰ καὶ σταράτα κάποια ἱστορία. Καὶ τότε κανένας πιά δὲ μιλοῦσε. Ὅλοι ἄκουγαν, ἄκουγαν μέχρι τὸ τέλος, κι' ὕστερα κάτι ἔλεγαν—μασημένα λόγια—κι' ἔφηναν γιὰ τὰ σπήτια τους μὲ βαρὺ βῆμα, κουρασμένο.

Πᾶνε τώρα πολλὰ χρόνια. Ἀπάνον ἀπὸ πενήντα θαρρῶ. Τὸ λιμάνι μας ἦταν γιομάτο τότες ἀπὸ λογῆς-λογῆς καράβια πού ταξίδευαν σ' ὅλα τὰ μέρη. Οἱ σκούνες κι' οἱ μπρατσέρες τοῦ τόπου μας γνώριζαν πολλὲς φορές τὰ νερὰ τῆς Μαύρης Θάλασσας. Τὸ Ρούσικο ξανθὸ στάρι γιόμιζε τ' ἀμπάρια τους κι' ἐρχόντανε στὸ νησί μας κάθε χρόνο. Ἀπὸ τὴ Μπαρμπεριά μᾶς φέρνανε προῖμα κι' ἀπὸ τὸ Μισίρι κι' ἀπὸ τῆς Μαρσίλιας τὸ πόρτο. Τῆς Δαμασκὸς τὰ μετᾶξια φοροῦσαν οἱ κυράδες καὶ τὰ κορίτσια τοῦ καιροῦ ἐκείνου στόλιζαν μὲ μαγαριτάρι τὸ λαιμό τους. Καὶ τώρα... Μὰ ἂς εἶναι. Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος. Περνᾶνε ὅλα καὶ μαζί τους περνᾶμε κι' ἐμεῖς καὶ σβύνουμε γιὰ πάντα, γενόμαστε θροφή τῶν μαγαρισμένων τῶν σκουληκιῶν.

Ἦταν στὰ χρόνια κεῖνα. Ἐδῶ στὸ χωριὸ μας ζοῦσε ὁ Καπιτὰ—Κώστας μὲ τὴ φαμίλια του. Τὸ καράβι του ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καλὰ σ' ὅλο μας τὸ νησί, τὸ σπῆτι του ἀπὸ τὰ πιὸ πλούσια καὶ τὰ πιὸ νοικοκυρεμένα κι' ἀρχοντικά κι' ὅλα του πήγαιναν καλά. Εἶχε ἓνα μοναχοπαίδι καὶ τὴ γυναικα του μὴ ὡμορφη Ἀνατολίτσα πού τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πῆρε, ὅταν ἦταν ἀκόμα εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Καμάρωναν τὰ καλὰ τους μὰ πιὸ πολὺ κανάκευαν κι' ἀπὸ κάθε τι ἀγαποῦσαν τὸ μοναχογιό τους τὸν Παναγιώτη. Ἦταν ἓνα

λεβεντόπαιδο, ψηλὸς κι' ὠραῖος μὲ τὰ ὀλόξανθά του τὰ μαλλιά καὶ τὰ μάτια του ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς πλατειᾶς κι' ἀπέραντης θάλασσας. Τὸ εὐτυχημένο αὐτὸ παιδί μεγάλωνε μ' ὅλα του τὰ καλούδια. Οἱ γονιοὶ του ἔνα μόνο θέλανε ἀπ' αὐτὸν καὶ πὺλ πολὺ ἡ μάνα του : νὰ μὴν πάη στὴ θάλασσα, ἀλλὰ νὰ μείνῃ στὴ στεριά κι' ὥς γίνῃ ὅτι θέλει. Οἱ πικρὲς μέρες ποὺ περνοῦσε ἡ Καπιτάνισσα, περιμένοντας τὸν ἄνδρα τῆς ἀπὸ τὰ μακρινὰ του ταξίδια, ἐνῶ ἄκουγε τὰ κύματα νὰ βογγᾶνε καὶ τὸν ἀγέρα νὰ κἀνῃ σὰν τρελλὰ τὰ κλαριά τῶν δέντρων, οἱ σκληρὲς ὥρες τοῦ χωρισμοῦ, ὁ πάντα ἀνήσυχος καὶ γιομάτος ἀναμονὴ βίος, τὴν ἔκαναν νὰ φοβᾶται μήπως καὶ τὸ παιδί τῆς ποῦταν κ' ἡ μονάχη τῆς ἐλπίδα, ποθήσῃ κι' αὐτὸ τὴ ναυτικὴ ζωή. Καὶ πάντα τὰ βραδυνὰ ὅταν κάθονταν κ' οἱ δύο τους μόνοι καὶ συλλογισμένοι περιμένοντας τὸν πατέρα, τοῦλεγε λόγια τρυφερά, γλυκά, μητρικά, τοῦλεγε γιὰ τὴν κακιὰ θύλασσα καὶ τοὺς καὺμούς τῆς καὶ τὸν ὀρκιζε στὸν πατέρα του—ποὺ ποιοὺς ξέρει ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα—νὰ συχαθῇ, νὰ μὴν τὴν ἀγαπήσῃ, νὰ μὴ γίνῃ ναυτικός.

Ἔτσι διάβαιναν τὰ χρόνια. Ὅλα ἦταν καλὰ καὶ ἅγια, ὅλα πῆγαιναν μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Ὁ καπιτάνιος πάντα ταξίδευε, πάντα γιομάτο ἔφερνε τὸ καράβι του τὴν ὁμορφὴν τὴν «Κάτε». Τότες δούλευε κ' ἐγὼ στὸ καράβι τοῦ Καπιτὰ-Κώστα. Ἦμουν ἀπάνου στὰ καλλίτερά μου τὰ χρόνια καὶ ποθοῦσα νὰ δῶ καινούργιους κόσμους καὶ πολιτείες.

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ταξίδι δυὸ μηνῶν στὴ Μεσόγειο καὶ στὴ Μαύρῃ τὴ θάλασσα εἶχαμε γυρίσῃ γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουμε στὸ νησί μας, σὲ τοῦτο δῶ τὸ πόρτο. Περάσαμε ἓνα χειμῶνα καλὸ κ' εἰτοιμαζόντανε ὅλα τὰ καίκια γιὰ τὰ συνειθισμένα τους ταξίδια. Ὁ Καπιτάνιος ὅμως ὁ δικός μας, τίποτα δὲν εἶχε κάμει. Ὅλοι λέγανε πὼς δὲ θὰ ξαναταξιδεύῃ γιὰτὶ κουράστηκε καὶ θέλει νὰ μείνῃ πᾶς στὸ σπίτι του, κοντὰ στοὺς δικούς του. Μὰ καὶ ψιθυρίσματα στὶς γειτονιές, ἔλεγαν ἄλλα. Κάτι ἔτρεχε τὸ δίχως ἄλλο,

κάτι γινόταν. Μὰ κανένas μας καλὰ-καλὰ δὲν ἤξερε τίποτε σωστὸ κι' ἀληθινό. Πολλὰ λέει πάντα ὁ κόσμος, μὰ λίγα πρέπει νὰ πιστεύουμε γιὰτὶ λίγα εἰν' ἀληθινά. Μὰ μιὰ μέρα μὲ φώναξε ὁ Καπιτάνιος κοντὰ του καὶ μοῦπε νὰ εἶμ' ἔτοιμος γιὰ νὰ φύγουμε. Πραγματικὰ σὲ λίγες μέρες ἡ «Κάτε» ξεκινοῦσε μ' ἓνα μουντὸ καιρὸ γιὰ ταξίδι. Μαζί του ὁ Καπιτάνιος εἶχε πάρει χώρια ἀπὸ μένα καὶ τὸ συχωρεμένο τὸν ἀδελφὸ μου, τὸ γιό του Παναγιώτῃ κ' ἓνα παλληκάρι ποὺ τὸν εἶχε σὰν ψυχογιὸ στὸ σπίτι του ἀπὸ χρόνια. Ὅλοι στὸ χωριὸ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησιν τοῦ Καπιτὰ-Κώστα καὶ πὺλ πολὺ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν γιὰτὶ πῆρε τὸ γιό του μαζί, αὐτὸς ποὺ ἔλεγε πὼς θάναί ὁ θάνατός του, ἂν μάθῃ καμμιά φορὰ ὅτι τὸ παιδί του γίνῃκε ναυτικός. Ἡ γυναῖκα τοῦ Καπιτάνιου συνώδεψε τὸ παιδί τῆς μέχρι τὸ μῶλο κ' ὕστερα κλείστηκε σπῖτι τῆς καὶ μονάχα κάπου-κάπου ἔβγαине ὄξου, τὶς πὺλ πολλές φορὲς γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀνάψῃ κανένα κερί στὸ Ἅγιο Νικόλα γιὰ κείνους ποὺ ταξίδευαν μακρυνὰ στὰ ξένα. Πέρασε κάμποσος καιρὸς, ἔσαμε δυὸ μῆνες, ἀπ' ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὸ χωριό. Περνούσαμε πολὺ καλὰ κ' ἡ θάλασσα σὰν καλὴ μας φιλενάδα, δὲ μᾶς θύμωσε διόλου.

Ὁ Καπιτὰ—Κώστας ἦταν ἓνας χρυσὸς ἄνθρωπος, γιομάτος καλωσύνη κ' ἡ καλὴ του καρδιά πάντα ἦταν χαρούμενη. Θεὸς συχωρέστον. Ὁ Παναγιώτῃς ἔκανε παρέα μὲ τὸν ψυχογιὸ τοῦ Καπιτάνιου μας καὶ σὰν ἀδέρφια ἦταν πάντα μαζί κι' ἀγαπημένοι. Πρωτοταξίδοι κ' οἱ δύο τους αἰσθάνονταν μεγάλῃ εὐχαρίστησιν ἀντικρύζοντας ὅλο καὶ καινούργια μέρη. Στὴν Πόλῃ εἶχαμε μείνει κάμποσες μέρες κ' ἔτσι μᾶς δόθηκε ὁ καιρὸς νὰ γλεντήσουμε καὶ λιγάκι. Τὰ δυὸ παιδιά βγαίνανε στὴ στεριά μαζί κάθε μέρα, μὰ ὅλοι βλέπαμε πὼς γυρίζανε πίσω ἄκεφα σὰ νὰ τὰ στενοχωροῦσε ἡ ζωὴ, σὰν καὶ νάχαν. Πολλὲς φορὲς τοὺς βλέπαμε καὶ τοὺς δύο τοὺς νὰ κάθονται τὰ βραδυνὰ στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ μας καὶ νὰ συζητᾶνε ὥρες πολλὲς σιγὰ—σιγὰ. Κανένas δὲν

πρόσεχε αὐτὲς τοὺς τὶς κουβέντες, γιατί ὅλοι μας ξέραμε πὼς σὰν πιδ παιδιὰ ἀπὸ μᾶς, θᾶχαν κἀτὶ δικό τους νὰ ποῦν. Ὁ Καπιτάνιος ὅμως πάντα ὅταν τοὺς ἔβλεπε πῆγαινε κοντὰ τους, τοὺς ἀγκάλιαζε καὶ τοὺς δυὸ καὶ ὕστερα ἔπαιρνε ξεχωριστὰ τὸ γιό του καὶ τοῦλεγε-τοῦλεγε ὥρα πολλή. Ἐμεῖς ἓνα μονάχα καταλαβαίναμε, ὅτι ὁ Παναγιώτης δὲν ἤθελε τὰ ξένα, δὲν τοῦ ἄρесе ἡ θάλασσα καὶ πάντα μᾶς ἔλεγε πὼς ποθεῖ τὸ νησί του, τὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε. Δὲν τὸν συνέπαιρναν οὔτε οἱ μεγάλες πολιτεῖες μὲ τὰ γλέντια τους, οὔτε ἡ ζωὴ τῆς θάλασσας. Κάθε μέρα ἦταν καὶ πιδ στενοχωρημένος καὶ μαζί του στενοχωριόντανε, ὑπόφερε κι' ὁ ψυχογιός, ἴσως γι' ἀγάπη στοῦ παιδί του ἀφεντικοῦ του καθὼς πιστεύαμε τότες.

Γιὰ τὴ Βραΐλα τραβοῦσε ἡ «Κάτε» ὅταν μ' ἐκάλεσε ὁ Καπιτάνιος καὶ μοῦπε χαρούμενος καθὼς πάντα, ὅτι μόλις φορτώσουμε θὰ φύγουμε γιὰ τὸ νησί μας κι' ὅτι ἀποφάσισε νὰ παντρεύῃ τὸν Παναγιώτη μὲ μὰ φτωχοκοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν κόρη τοῦ γέρο-Μαυρογιάννη. Ἀμέσως τὰ κατάλαβα ὅλα. Κι' ἀπὸ κἀτὶ ἄλλα λόγια ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Καπιτὰ-Κώστας ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ Παναγιώτη ἔβλεπα καθαρή καὶ ξάστερη ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὅταν φεύγοντας ἀπὸ τὴ Ρουμανία, ἀρμενίζαμε μ' ἓνα σιγανὸ στρωτὸ ἀεράκι, στὴ Μάυρη Θάλασσα μοῦπε ὁ Καπιτάνιος δλάκερη τὴν ἱστορία. Τὸ παιδί του ἦταν πολὺ νέο ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ θέση του ἦταν τόσο καλὴ ὥστε μποροῦσε νὰ πάρη γιὰ γυναῖκα του τὸ καλλίτερο καὶ πλουσιότερο κορίτσι τοῦ τόπου του κι' ὄχι μιὰ φτωχοκοπέλλα σὰν καὶ κείνη ποὺ διάλεξε. Γι' αὐτὸ πῆρε τὸ γιό του μαζί του, προτιμώντας μπροστὰ στὰ δυὸ κακὰ ποὺ τοῦ τύχανε, τὴν πίκρα τῆς ξενιτειᾶς καὶ τῆς θάλασσας. Μ' ἀντίς νὰ λησμονήσῃ ὁ Παναγιώτης, τόσο καὶ πιδ πολὺ θυμόταν τὴ Μαρία, τόσο καὶ πιδ πολὺ μαοάζωνε μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του κι' ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του. Πολλὲς φορὲς ὁ πατέρας του τὸν ἔ-

παιρνε κοντὰ του καὶ τοῦ μιλοῦσε γλυκά, πατρικά, πονετικά. Τοῦλεγε νὰ ξεχάσῃ, ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια ζωὴ, νὰ ζήσῃ ὅπου θέλει. Κι' ὅταν πὰ εἶδε κι' ἀπόειδε πὼς τίποτα δὲν κάνει, ὅταν κατάλαβε πὼς ὁ γιός του δὲ μποροῦσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του τὴν εἰκόνα ἐκείνης, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ μὲ τὴν εὐχή του νὰ παντρεύῃ τὸ μοναχοπαῖδι του.

Ἡ «Κάτε» μ' ἀπλωμένα ὅλα της τὰ κατακainουργα πανιά, ἔπλεε γοργὰ στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα ἀφίνοντας πίσω της τοῦ Βορῆ τὰ μέρη. Ἦταν ἀρχὲς καλοκαιριοῦ, μὰ ξέραμε πὼς πάντα ἔπρεπε νᾶχουμε τὸ νοῦ μας, γιατί ἡ θάλασσα δὲν παίζει ποτές. Ὅλοι εἴμαστε χαρούμενοι σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι, ὅλοι τραγουδοῦσαμε τραγούδια τοῦ νησιοῦ καὶ τῆς ἀγάπης.

Σὲ κάμποσες μέρες μᾶς δέχονταν τὸ γαλανὸ τὸ Αἰγαῖο στὴν ἀγκαλιά του. Βρήκαμε πολὺ καλὸ καιρὸ καὶ πρίμον ἀγέρα κ' ἔτσι δὲν θ' ἀργοῦσαμε νὰ καβετζάρουμε τὸν Κάβο—Μαλιὰ καὶ πολὺ σύντομα νᾶμαστε στοῦ χωριὸ μας. Μὰ δὲν ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ γυρίσουμε στοῦ νησί μας χαρούμενοι κ' εὐτυχισμένοι. Ὅταν ἓνα πρωῒν ἀντικρίσαμε τῆς Ζάκυνθος τὰ βουνὰ βαθεῖα στὸν ὀρίζοντα, ὅλοι περιμέναμε ἀπ' ὥρα σ' ὥρα νὰ δοῦμε καὶ τὴν Κεφαλονιά, τὸ ἀγαπημένο μας τὸ νησί. Κατὰ τ' ἀπογίωμα ὅμως ὁ καιρὸς ἄρχεψε νὰ χαλάῃ. Τὰ σύγνεφα κατεβαίνανε χαμηλὰ σὰ νᾶθελαν νὰ πλακώσουν τὴ γῆς, οἱ ἀστραπὲς νόμιζες πὼς καίγανε τὰ μέρη τοῦ γαρμπῆ. Ὁ ἀέρας σιγανὸς καὶ στρωτὸς στὴν ἀρχή, ἔκανε ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα τὰ κύματα ν' ἀφρίζουνε. Ὁ Καπιτὰ—Κώστας καταλαβαίνοντας πὼς δὲν εἴμαστε καλὰ ἐκεῖ πέρα ποὺ βρισκόμαστε ἔβαλε πλῶρη γιὰ τὴν πιδ κοντινὴ στεριά. Ἄν κ' εἴχαμε πιάσει ὅλες τὶς μοῦδες κ' εἴχαμε ἀφίσει μόνο τὸνα πανὶ ἀνοιχτὸ κ' ἓνα φλῶκο, μᾶς ἔκανε ὁ ἀγέρις τὸ καράβι μας νὰ τρέχῃ σὰ δαιμονισμένο. Ἡ νύχτα χώρα ἀπὸ τὴ μαύρη σκοτεινιά της, μᾶς ἔφερε καὶ τὸ δυνάμωμα τῆς θάλασσας καὶ τοῦ ἀέρα. Ἦταν πὰ σωστὴ κόλαση. Τέτοια θάλασσα δὲ ξανασυνάντησα στὴ ζωὴ μου

κι' ἄς ταξίδευα μετὰ σαράντα χρόνια. Θυμᾶμαι πὺν ἓνα κύμα μανιασμένο καὶ τεράστιο, σὰν καρυδότσουφλα ἄρπαξε ἀπὸ τὴν κουβέρτα τὴ βάρκα μας μὸλο πὺν τὴν εἶχαμε δεμένη. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περιμέναμε τὴ θάλασσα νὰ κἀνη κομμάτια τὸ καῖκι μας καὶ νὰ μᾶς καταπιῇ μαζί του. Ὁ Καπιτὰ--Κώστας ἔτρεξε κοντὰ στὸ γιό του κι' ἄρχεψε νὰ φωνάξῃ δυνατὰ, νὰ βλαστιμᾷ τὴ θάλασσα πὺν θέλει νὰ τὸν καταστρέψῃ. Τὰ μεσάνυχτα ἄρχεψε ὁ καιρὸς νὰ κόβῃ. Ἄν βαστοῦσε ἡ «Κάτε» ἀκόμα, τὸ δίχως ἄλλο θὰ σωνόμαστε. Τρέξαμε ὅλοι γιὰ νὰ δοῦμε τι θ' ἀπογίνῃ. Μαζὶ μὲ τὸ ἀφεντικό μας κυττάξαμε νὰ σιάξουμε ὅτι μπορέσουμε. Μὰ σὲ μιὰ στιγμή χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μας ὁ γιὸς τοῦ Καπιτάνιου. Γιὰ στερενὴ φορὰ μπροστὰ στὴν πλώρη τὸν εἶχα δεῖ ἐγὼ πὺν δούλευε μαζί μας γιὰ νὰ δέσουμε τὴ μιὰ ἄγκυρα πὺν μᾶς εἶχε ἀπομείνει. Τὸ τι γίνῃκε θὰ τὸ καταλαβαίνετε καλὰ κ' ἔπρεπε νᾶσαστε κ' ἐκεῖ μέσα στὴν ἀγριὰδα τῆς φύσης γιὰ νὰ βλέπατε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια. Θρηνώντας ὅλοι μας κυττάξαμε ἓνα γύρω τὴν ἀνοιχτὴ τὴ θάλασσα πὺν ἀκόμα τὰ κύματά της ἄφριζαν, περιμένοντας πὼς κάπου θὰ παρουσιαστῇ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί. Φωνάξαμε, κυττάξαμε, ἐρευνήσαμε καλὰ ὅπου μπορέσαμε. Μάταια ὅμως, γιὰ τὸ πέλαγο ἔκρυβε γιὰ καλὰ τὸ μυστικό του. Κι' ὅταν εἶδαμε πὼς τίποτα δὲ γίνεται, κυττάξαμε πὼς θὰ φτάσουμε στὴ στεριά. Κανένας μας δὲν ἤξερε τι ἀπόγινε ὁ γιὸς τοῦ Καπιτὰ--Κώστα. Ἐνα μανᾶχα ξέραμε καλὰ. Ὅτι τὸ παιδί χάθηκε ἔπειτ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, κατὰ τὰ ξημερώματα καθὼς φαίνεται. Κάποιο κύμα θὰ τὸν πῆρε, θὰ τὸν ἐρούφηξε καὶ τὸν ἔσυρε μαζί του στοὺς ὕγρους τῆς θάλασσας τάφους. Ὁ Καπιτάνιὸς δὲν εἶπε τίποτα, δὲν ἔκλαψε πολὺ γιὰ τὸ καθὼς φαίνεται σταμάτησαν τὰ λογικά του καὶ δὲν αἰσθανότανε τίποτα. Κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς πρύμνης καὶ κῦτταε γραμμὴ πέρα στὴ ἀνοιχτὴ θάλασσα, πὺν ὅσο πῆγινε μπουνατσίαζε. Ἐμεῖς οἱ ρέστοι κάναμε ὅτι μπορέσαμε καὶ κατορθώσαμε ν' ἀπλώσουμε ἓνα πανὶ κ' ἔτσι κατὰ τὸ ἀπόγιομα

ἡ «Κάτε» ἔβαλε πλώρη γιὰ τὸ νησί. Ἐγὼ κι' ὁ ἀδελφός μου εἴμαστε πὺν κάτι κάναμε. Ὁ ψυχογιὸς δὲ μπορούσε τίποτα νὰ κάμῃ, γιὰ τὴ θρηνοῦσε φωναχτὰ τὸ χαμὸ τοῦ φίλου του, πὺν τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ σὰν ἀδελφό. Ἐτσι χάθηκε τὸ καῦμένο τὸ παιδί.

Πέρασε καιρὸς. Οἱ γέροι στὸ χωριὸ θρηνοῦσαν τὸ ἄδικο πνιγμὸ καὶ μαράζωναν ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο. Τὸ καῖκι πουλήθηκε. Ἐγὼ μαρκαῖρησα μ' ἄλλο καὶ πῆγα πάλι στὰ ξένα. Ἐκεῖ μακρὰ σὲ κάποιο μέρος τῆς Ἀνατολῆς πὺν βρισκόμουν ἔμαθα πὼς ὁ ψυχογιὸς τοῦ Καπιτάνιου εἶχε ζητήσει νὰ παντρευτῇ τὴ Μαρία, τὴν ἀγαπημένη τοῦ δυστυχισμένου τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὴ ὅμως δὲν τὸν πῆρε καὶ σὲ λίγο τράβηξε γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου ὅπου ντύθηκε τὸ μαῦρο ράσσο καὶ γίνῃκε καλόγρια. Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς ἀκόμα θὰ τὴν θυμοῦνται καλὰ, γιὰ τὴν δὲν εἶναι πολλὰ χρόνια πὺν πέθανε.

Εἶχαν διαβεῖ χρόνια. Ὅλα εἶχαν λησμονηθεῖ στὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ νησιοῦ καὶ μονᾶχα οἱ γονοὶ τοῦ Παναγιώτη δὲν μπορούσαν πιά νὰ λησμονήσουν. Μὰ τούτῃ ἡ ἱστορία δὲν ἦταν γραπτὸ νὰ τελειώσῃ ἔτσι. Ἐνα γράμμα ποῦρθε ἀπ' τῆς Ἀργεντίνας τὰ μακρυνὰ μέρη ἔδινε τέλος πὺν δὲν τόλπιζε κανέναν. Τὸ γράφε ὁ ψυχογιὸς τοῦ Καπιτὰ--Κώστα πὺν ἀπὸ καιρὸ εἶχε μισέψει στὰ μέρη ἐκεῖνα. Δὲν ἔλεγε καὶ πολλὰ πράγματα. Ἐγραφε πὼς ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴ Μαρία πὼς ἦταν τρελλὸς γι' αὐτὴν καὶ πὼς δὲ μπορούσε νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια του, νὰ τοῦ τὴν πάρῃ ὁ Παναγιώτης. Κ' ἔτσι τὴ νύχτα ἐκείνη βρίσκοντας εὐκαιρία μέσα στὴ μανία τῆς θάλασσας, μ' ἓνα μαχαῖρι χτύπησε τὸ γιό τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ τι κάνει τὸν πέταξε στὴ θάλασσα σὰν σκυλί, χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανένας χαμπάρι.... Ζητοῦσε συγχώρηση στὸ γράμμα του.

Πολλὰ εἶπανε τότες. Κι' ἓνας μᾶς εἶχε πεῖ πὺν περνώντας τὴ θάλασσα πὺν ῥίχτηκε ὁ σκοτωμένος, ἄκουσε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἓνα βογγητὸ κ' ὕστερα ἓνα βουβὸ, σιγανὸ θοῖνο. Αὐτὰ δὲν τὰ πίστεψε κανένας καὶ πῖο πολὺ ἐγὼ. Ἐνα μόνον πιστεύει ὅλος ὁ κόσμος γιὰ τὸ

ΕΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ *

Ἡ σύγκρουσις τῆς «Πυλάρου» μὲ
τὴν «Ἄσσο».

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς

Γ. — Ἐχῶ μαντάτα θλιβερά νὰ σοῦ διαβι-
|βάσω
τὴν ὁμορφὴ μας Πύλαρο, τὴ βούλιαξε ἡ!
|Ἄσσο

Ἡ μιὰ τῆς ἄλλης χύνεται
κι' ἡ σύγκρουσις ἐγένετο
καὶ τέλος πάντων γίνεται
αὐτὸ ποῦ ἀνεμένετο!

Φρικῶδες καὶ δυσάρεστον συμβάν θὰ σ' ἀ-
|ναγγείλω
θυμᾶσαι ποῦ σοῦ τᾶλεγα σὲ περασμένο
|φύλλο,
νὰ μὴν τὸ πολυχαίρεσαι πὼς ταξιδεύεις
|χάρισμα
καθόσον ὑποκείμενος θεὸ νᾶσαι σὲ τρακά-
|ρισμα ;
Θυμᾶσαι ποῦ σὼφώναζα, μὴ φεύγης μὲ
|τὴν Ἄσσο
γιατὶ θὰ πᾶς ἀνέρα κι' ἀδίκως θὰ σὲ χά-
|σω ;!

Κι' ὅμως ἐσὺ μ' ἐγέλασες καὶ μῶλεγες θὰ
|φύγω·

εἶδε μὲ τὰ μάτια του καὶ τ' ἄκουε μὲ τὰ
ἴδια του τ' αὐτιά. Ὅτι κάθε χρόνο, τὴν
ἡμέρα ποὺ σκοτώθηκε ὁ γιὸς τοῦ Καπι-
τάνιου, μιὰ λευκὴ σκιὰ πηγαινε καὶ κά-
θονται στὴν ξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ τῶν
πονεμένων γονιῶν καὶ γιὰ πολὺ ὥρα
θρηνοῦσε πονετικά.

Οἱ ναυτικοὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ καφενεῖο
σὰν σκιὲς ἕνας—ἕνας καὶ μὲ βαρεῖα βή-
ματα τραβᾶνε γιὰ τὰ στίπια τους. Τὰ
κύματα χτυποῦν στοὺς βράχους μα-
νιασμένα κι' ὁ ἄερας κάνει τὰ ξάρτια
νὰ σφυρανε λυπηρὰ καὶ νὰ κάνουν σὰν
κλαμμένα.... σὰν κλαμμένα....

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ

σ' ἄρεσ' ἡ φτήνια πῶβρισκες κι' ἐφευγες κά-
|θε λίγο.
Μῶλεγες πὼς τὰ πείσματα καθόλου δὲ
|φοβᾶσαι,
μᾶπρεπε κακομοίρη μου καὶ τώρα μέσα
|νᾶσαι
καὶ νὰ βρεθῇς στὴν Πύλαρο τὴν ὥρα μὲ
|τὸ τράκο
γιὰ νὰ μὴν κάμω ἐξοδα γιὰ νὰ σοῦ φτιά-
|σω λάκκο.

Ἄφοῦ σ' ἄρέσανε Μαρῆ τσ' ἀργάτας τὰ
|Ἰτσέσα,
πολὺ μοῦ κακοφαίνεται ποῦ δὲν εὐρέθης
|μέσα
νὰ βλέπης ν' ἀστειεύονται μὲ τοῦ ἀτμοῦ
|τὴ ζόρη,
νὰ βλέπης νὰ τρακάρουνε βαπόρι μὲ βα-
|πόρι,
νὰ βλέπης τὴ καμπίνα σου διὰ μιᾶς ν' ἀνοίγῃ
καὶ τῆς θαλάσσης τὸ νερὸ νὰ μπαίνῃ νὰ
|σὲ πνίγῃ!

Ὡραία διασκέδασις κι' εὐχάριστο παιγνίδι!
Κρίμα ποῦ δὲν εὐρέθηκες σὲ τοῦτο τὸ τα-
|ξείδι
νὰ μοῦ σὲ φέρουνε καὶ σὲ πνιμένο νὰ σὲ
|κλάψω,
κι' ἀπὸ τὸ μνημα σου ἐπιγραφὴ νὰ
|γράψω,
«ἐνθάδε κεῖται ὁ Μαρῆς ὁ ἀποβλακωμένος,
στῶν βαποριῶν τὸν πόλεμον ἐθειλοντῆς
|πνιμένος!»

Ἐλα λοιπὸν νὰ κλάψουμε τὸ πλοῖο τὸ
|σπασμένο.
Θυμᾶσαι πὼς ἐρχώτουνε στὸ πόρτο τὸ
|καυμένο,

Σημ. «Κ. Ν.» Σὲ κάθε φύλλο μας θ'
ἀναδημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ζιζάνιο»
ἓνα διάλογο τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Μαρῆ.
Καθὼς ξαναγράψαμε, τὸ περιοδικὸ μας ἔχει
στὴ Βιβλιοθήκῃ τοῦ ὁλόκληρου σχεδὸν τὴ
σειρὰ τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σατυρικοῦ περιο-
δικοῦ.

καμαρωτά, καμαρωτά, σάν τήν ώραία κόρη;
 Ἡ Ἄσσο τό κυνήγαε καί τῶσπασε τήν
 [πλώρη!
 Χάριτι θεῖα ἔλῃξε τό πείσμα τό μεγάλο,
 καί γίνεται ἡ σύγκρουσις καί σπάει τὸνα
 [τᾶλλο!

=

Καμαρωμένη Πύλαρο ἄσπρη κι' ώραία νύ-
 [φη,
 ἡ Ἄσσο σ' ἐσουνάντησε καί τὰ πλευρά σου
 [ζίφει.
 Ἄσπρη κι' ώραία Πύλαρο πῶπείσμωνες
 [τὴν Ἄσσο
 μ' ὅσο κι' ἂν ἐπροσπάθησα γιὰ νὰ σᾶς
 [συμβιβάσω,
 συμβιβασμοῦ ἀνθρωπίνου δέν εὔρεθῆκαν
 [τρόποι
 παρὰ νὰ γίνη πόλεμος γιὰ νὰ πνιγοὺν ἀν-
 [θρώποι!

=

Ἄσπρη κι' ώραία Πύλαρο πῶπέταγες σὰ
 [βέλος,
 εἰς βάρος σου ἐξέσπασε τό τοῦ πολέμου
 [τέλος.
 Μ' ἄλλη μιὰ κόρη πιὸ τρελλή ἐμπήκετε σ'
 [ἀργάτες
 χωρὶς νὰ συλλογίζεστε πῶς ἔχετ' ἐπιβάτες
 καί τώρα μὲ τὴν κάργα σας καί μὲ τὰ πει-
 σματὰ σας
 ἀθῶως κόσμος πνίγεται μέσα στὰ αἱματὰ
 [σας!

=

Στῆς Ἰθάκης τὸν λιμένα
 συνηντήθηκαν Μαρή,
 κι' ὅπως ἦρχετο τό ἓνα
 τ' ἄλλο πῶφευγε βαρεῖ,
 κι' ἔγινε ἀναμπουμποῦλα
 κι' ἓνας κρότος φοβερός,
 ποῦ ἀνθρώποι καί μπαοῦλα
 ἐγινήκανε σωρός!

Στῆς Ἰθάκης τὸν λιμένα
 βγαίνον πτόματα πνιγμένα
 γιὰ τὰ πείσματα τὰ ξένα.

Τι θαυμάσιος τῷ ὄντι ὁ ἀγὼν τῆς ἐποχῆς!
 Ὁ ἀτμός παραργατάρει μὲς τὰ μάτια τῆς
 [ἀρχῆς
 γιὰ νὰ γίνεται ὁ κόσμος ἀναιτίως δυστυχής!

=

Τὴν ἔβλεπ' ἡ κυβέρνησις τῶν πλοίων τὴν
 [ἀντάρα,
 μὰ ὅσο δέν ἐβούλιαζαν δέν ἔδινε πεντάρα
 τώρα ποῦ κᾶτι ἔγινε φροντίζει κι' ἐπιμένει
 τὰ μάθη πῶς ἐπνίγησαν οἱ δυστυχεῖς πνι-
 [μένοι!
 Ποτέ της δέν ἐσκέφθηκε πῶς κάθε εἰσιτή-
 [ριον
 εἶχε καί πιθανότηας διὰ τὸ κοιμητήριον!

=

Ἡ Ἄσσο μὲ τὴν Πύλαρο πῶβρίσκοντο σ'
 [ἀμάχι,
 μέσα στὸ πόρτο τοῦ Θιακιοῦ ἐκάμανε τὴ
 [μάχη
 μέσα στὸ πόρτο τοῦ Θιακιοῦ παλέψαν τὰ
 [θηρία
 κι' ἔτσι τὸ Θιάκι δυὸ φορές μένει στὴν ἱστο-
 [ρία

μιὰ τότες μὲ τὸν Τρωϊκὸ
 καί μὲ τὴν Πηνελόπη
 κι' ἄλλη μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ
 πῶπνίγηκαν ἀνθρώποι!

=

Τι νὰ σοῦ πῶ μωρὲ Μαρή! Μεγάλῃ ἀτυχίᾳ,
 ποῦ δέν εὔρεθήκες παρῶν σ' αὐτὴν τὴν
 [ναυμαχία!
 Κρίμα ποῦ δέν εὔρεθήκες σ' ἐκείνῃ τῇ φο-
 [βέρα
 τοῦ Σάμψων καί Θερβέρα!
 Κι' ἡ ναυμαχία τοῦ Θιακιοῦ ἱστορικὴ θὰ
 [μείνῃ
 ὅπως καί τῶν προγόνων μας ἡ ἐν τῇ Σα-
 [λαμίνει!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἐλα λοιπὸν μωρὲ κοῦρλέ νὰ μοῦ κρατῆς
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙ (ἀμπάσο
 νὰ κλάψουμε τὴν Πύλαρο πῶκούτρησε στὴν
 [Ἄσσο.

Παπόρο μου πώρχόσουνε στο πόρτο το
[Σαββάτο,
ή "Ασοο σ' έτρακάρησε και σ' έστειλε στον
[πάτο.
Παπόρο μου πώσοούριζες με τη διπλή σου-
[ρίστρα
σώκοψε τὰ παῖδια σου ή "Ασοο ή μεθύστρα

Πύλαρό μου, Πύλαρό μου,
καυχημά μου κι' δνειρό μου
"Ω φτωχέ καπιταΣτάθη
άτσιδέντε ποῦ σώσάθη!
Πώς νά σέ παρηγορήσω
πώς νά σέ καθησυχάσω
π' αν δέν έκανες όπίσω
σ' έπνιγε και σέ ή "Ασοο!

Στοῦ Τηλέμαχου τή νήσο
τι σπετάκολο ποῦ εἶδες
σὺ ποῦ έπερεποιεῖσο
ταξειδιάρες δεσποινίδες
και τῆς κáθηνης κοντά σου και στο δείπνο
και στο γεῦμα
και δέν έκανες ποτέ σου πονηρόν σέ δαυ-
[τες νεῦμα·
παρά τσώλεγες ν' απέχουν τῶν προσκαί-
[ρων και ματαίων
κι' αρχιζες τήν όμιλία όλο με ὁ πο ο θ ε -
[τ έ ο ν.

Μπα, φτωχέ καπιτα-Στάθη,
άτσιδέντε ποῦ σώσάθη!

Κι' ήτο μάρτυρας αὐτόπτης τῆς συμβάσης
[τραγωδίας
όπραματευτής και φίλος κύρ Σωτήρης
[Καββαδίας.
"Ετυχε νάταξειδεύη μέσ τῶν βαποριῶν τήν
[τρέλλα
κι' έδοσε γιά τὸ ταξειδι τρεῖς δεκάρες πάει
[κι' έλα.

Γίνετε ανταποκριταὶ τῶν

«Κεφαλληνιακῶν Νέων»

"Εταξειδευε κι' εκείνος με τὸ πλοῖο τὸ
[φθηνό
κι' από λίγο ναύρη πάτο σῆς "Ιθάκης τὸ
[στενό.

"Ελαχε κι' αὐτός ό μαῦρος στο φρικῶδες
[μπαράτσο
μά γιά νάνε μπόν χριστιάνος και πολὺ
[σωστός στο μπράτσο
τὸν έφύλαξ' ή Παρθένα και τὸν άφησε γερό
και δέν πρόφθασε νά κάμη μπουρμπουλί-
[θρες στο νερό.

Παύουνε και τὰ ποντήλια
κι' ή θεότρελλες άργάτες,
τώρα πώγιναν φιτήλια
όι άθῶοι έπιβάτες.

Παύουν οι ιδιοχτήτες τὸν καυγᾶ και τή
[χολή
τώρα πώγινε τὸ τράκο κι' άρφάνεψανε
[πολλοί.
Κι' έπρεπε τὸ ένα πλοῖον οὕτω πῶς νά
[ναυαγήση
γιά νά λάβῃ τήν φροντίδα κι' ή αρχή νά
[ένεργήση.

Δύο βαπόρια μάχονται
και τὸν άτμό καργάρουν
ώσάν τὰ φείδια νάρχονται
περσότερους νά πάρουν.

"Αλλ' ὦ τῆς φρίκης σήμερον και τῆς άπελ-
[πισίας
και ὡχ τῆς κυβερνήσεως και ὡχ, τῆς έξου-
[σίας,
τὸ ένα έσφηνώθηκε μέσ τ' άλλουνοῦ τῆ
[μέση
κι' οὐτ' ένας έγλύτωσε άφ' τῆ δευτέρα
[θέσι!

ΓΕΩΡ. ΜΟΛΦΕΤΑΣ

"Από τὸ «Ζιζάνιο» "Αριθ. 292
29 Νοεμβρίου 1903

Γίνετε συνδρομηταὶ τῶν
«Κεφαλληνιακῶν Νέων»
"Ετοι βοηθάτε τήν προσπά-
θειά μας.

ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τὸ θερμόμετρον εἶχεν ἀνέλθῃ πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐπουράνιον χώραν

Ὁ Ὑψιστος ἀφοῦ ἠκροάσθη νωχελῶς τὴν μεσημβρινὴν συναυλίαν τῶν ἀγγέλων ἐξήλθε πρὸς περιδιάβασιν, διηυθύνθη εἰς μέρος τι σκιερὸν καὶ εὐάερον κατέξαγαγὼν τὸ ἐξ ἡλέκτρου κομβολόγιόν του, ἤρχισεν ἀναγινώσκον τὴν ἱεράν Σύνοψιν.

Ἦδη τὰ βλέφαρα τοῦ Παντοδυνάμου ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε ἐγεύρας τὸ βλέμμα εἶδε κάποιον πλησιάζοντα. Ὁ κάποιος οὗτος ἦτο τὸ πονηρὸν πνεῦμα, διότι, μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγῳσιν οἱ θεολόγοι, ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰώβ, διατελεῖ εἰς σχέσεις οἰκιοτάτας μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Παράδεισον.

—Ἐσὺ εἶσαι, Παμπόνηρε; εἶπεν ὁ Ὑψιστος.

—Ἐγώ. Ἀγιώτατε.

—Κἄτι ἀπ' ἐδῶ;... τί μαντάτα; θὰ σ' ἐσφίξε ἡ ζέστη, φαίνεται· φαντάζομαι τίκα· μίνι θὰ ἔχει· ἐκεῖ κάτω!

—Δέν μὲ μέλει καὶ πολὺ, ἐσυνείθισα. Ἐπειτα ἐγὼ δέν μένω καὶ διαρκῶς ἐκεῖ, τριγυρίζω.

—Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσε τώρα, μὲ τὸ καλὸ;

—Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

—Μπᾶ! εἶπεν ὁ Θεός· καὶ τί ἐπῆγες νὰ κάμῃς ἐκεῖ;

—Εἶχα μερικὰς ὑποθέσεις· ἐτελείωνεν ὁ μὴν καὶ ἤθελα νὰ ξεκαθαρίσω μερικοὺς λογαριασμούς... ἔπειτα εἶχομεν καὶ δημοτικὰς ἐκλογὰς...

Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐθώπευσε κρυφίως μετὰ πικροῦ μειδιάματος τὴν εἰς τὸ θυλακίον τοῦ ἐφημερίδα, τὴν περιέχουσαν τὸν μηνιαῖον ἐγκληματικὸν ἀπολογισμὸν.

—Μήπως ἦσουν ὑποψήφιος; ἠρώτησε σκωπτικῶς ὁ Πανάγαθος.

—Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Διάβολος· μόνος ἐγὼ δέν ἤμουν.

—Ξεύρεις ὅμως ὅτι μοῦ ἐπαραμπήκες ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Ἑλλάδα; εἶπεν ὁ Θεός ὁ πωσοῦν ὠργισμένος.

—Αἶ, κάμνω κ' ἐγὼ μερικὰς δουλίτσαις!

ἀπήντησε μετὰ πονηρᾶς μετριοφροσύνης ὁ Σατανᾶς.

—Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ βγάλῃς τὴν οὐράν σου ἀπ' ἐκεῖ· ξεύρεις ὅτι ἐγὼ ἰδιαζόντως ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν τόπον.

—Τί λόγος! εἶπεν ὁ Διάβολος.

Καὶ ἐμειδίασε σαρδονικῶς.

—Δέν τὸ πιστεύεις, μασκαρά; ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος· καὶ ὅμως ἰδοῦ, ἐφέτος τοὺς ἔκαμα τόσα καλὰ. Ἐρριψα βροχὴν ἄφθονον διὰ νὰ γίνῃ εὐφορία σιτηρῶν· ἡ σταφὶς ἐπῆγε περίφημα καὶ ἂν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου δέν εὐδοιοῦνται, δέν πταίω ἐγώ.

—Οὐτ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ σκότους.

—Ὅσον ἤμπορῶ τοὺς προστατεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑψιστος. Εἶνε τώρα χρόνια ὅπου μοῦ ὑποβάλλει αἵτησιν θεραπείας ἡ χολήρα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ καμπόσους μῆνας καὶ μολονότι εἶχε τόσα συστατικά ἀπὸ διαφόρους δημάρχους καὶ νομάρχας καὶ διευθυντὰς ἀστυνομίας, δέν ἐνέκρινα τὴν αἴτησίν της. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγαπῶ τὸν τόπον αὐτόν, διότι ἐκεῖ ἐδοξάσθη περισσότερον νὸ ὄνομά μου... Μοῦ ἀρέσει ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ του, μοῦ ἀρέσει ἡ γλῶσσα του μολονότι παρατηρῶ ὅτι ἤρχισε καὶ αὕτῃ νὰ μουρδαρεῖ καίφαί νεται ὅτι θὰ εἶναι ἰδική σου ἐνέργεια.

—Ὅχι, εἶπε διακόπτων αὐτόν ἐντόνως καὶ διαμάρτυρόμενος ὁ Πονηρὸς. Εἰς αὐτὸ δέν ἔχετε διόλου δίκαιον, Ἀγιώτατε. Αὐτὴν τὴν εὐθύνην δέν τὴν ἀναλαμβάνω καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι εἰς τὴν κόλασιν ἐπιβάλλω ὡς βασανιστήριον εἰς τοὺς βαρυνοίλους τὴν ἀνάγνωσιν μερικῶν ἑλληνικῶν πεζογραφιῶν καὶ ποιημάτων.

—Τέλος πάντων καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τραβήξῃς ἀπ' ἐκεῖ τὸ χέρι σου. Ἐπειτα χάνεις ἄδικα τὸν κόπον σου, κακομοίρη μου· πῆγαινε πέρα πέρα νὰ κάμῃς τὰ δικά σου, εἰς τὴν Βουλγαρίαν, παραδείγματος χάριν, ὅπου εἶνε σχισματικοί.

Μειδιάμα χλευαστικὸν διεγράφη ἐπὶ τοῦ εὐρέως στόματος τοῦ Διαβόλου.

—Δὲν πιστεύεις ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Θεὸς πεισιμαῶνός.

Τι νὰ σὺ εἰπῶ ! Ἀναγνωρίζω τὴν πανσοφίαν σας, ἀλλὰ καμμίαν φορὰν πάσχει καὶ αὐτὴ διαλείψει . . . τὰ χρόνια βλέπετε, τὰ γηρατεῖα !

—Τι λέγεις αὐθάδη ! ἀνέκραξεν ὁ Ὑψιστος παραφερόμενος.

—Μὴ θυμῶνετε, Ἀγιώτατε, εἶπεν ὁ Σατανᾶς μετὰ φλέγματος· ἃς θέσωμεν καθαρὰ τὸ ζήτημα, νομίζετε ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὑπερισχρεῖ ἀποκλειστικῶς ἡ Ἀγιότης σας ;

—Ἀναφιβόλως· ἔχεις κ' ἐσὺ ἓνα μικρὸν μερίδιον, δὲν σοῦ λέγω, κἄτι φόνους, κἄτι βιασμούς . . . σὲ ἄφισα κ' ἐπῆρες λιγάκι ἐπάνω σου, διότι εἶχα ἄλλοι τὸν νοῦν μου, Ἀλλὰ καὶ πάλιν τι εἶν' αὐτὰ ἀπέναντι εἰς τόσας ἀρετάς, εἰς τόσων φιλοπατρίαν, εἰς τόσων φιλογένειαν, εἰς τόσων φιλανθρωπίαν, εἰς τόσων εὐσεβειαν ! . . Τὸ γνωρίζεις κύριε, ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος κατηναλῶθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεντακόσiai χιλιάδες ὁκάδες ταραμᾶ ;

—Τι λύσσα εὐσεβείας ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σατανᾶς μετὰ μειδιάματος. Καὶ ὅμως, προσέθηκεν, ἤμπορῶ νὰ σὺς ἀποδείξω ὅτι πλανᾶσθε.

Θὰ ἤμουν πολὺ περιέργος νὰ τὸ ἰδῶ.

—ἤμποροῦμεν καὶ τώρα νὰ κάμωμεν τὸ πείραμα.

—Τίτι τρόπῳ ;

—Ἀπλούστατα διατάξατε νὰ φέρουν μίαν ζυγαριάν πολὺ μεγάλην.

—Ζυγαριάν ; . . τι νὰ τὴν κάμωμεν !

—Νὰ ζυγίσωμεν τὰ κεφάλαιά μας καὶ νὰ ἰδοῦμεν τίνοι εἶναι τὰ μεγαλειότερα.

—Μὲ προκαλεῖς ; . . Ἄς εἶναι ! θὰ διατάξω τώρα ἀμέσως νὰ φέρουν τὴν ζυγαριάν, ἀλλὰ κύτταξε καλὰ μὴ τὴν πάθης ! . . Ἐχῶ πέντε κεραυνοὺς ἐτοιμοὺς νὰ σὲ ζεματίσω διὰ τὴν αὐθάδειάν σου, τραγογένη !

Καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἀργυρᾶς συρίκτρας τοῦ ὁ Πανάγιος προσεκάλεσε τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ διέταξε νὰ κομίσουν ἀμέσως μίαν μεγάλην ζυγαριάν.

—Νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατό μεγαλειτέρα ! εἶπεν ὁ Σατανᾶς πρὸς τὰ Χερουβεὶμ ἀπερχόμενα.

Ἡ θεία διαταγὴ ἐξετελέσθη παραχρῆμα· μετ' ὀλίγον ἐθεάθη λόχος ἀγγέλων κομίζων μετὰ πολλοῦ κόπου ὑπερμεγέθη πλάστιγγα, τὴν ὅποιαν ἔστησαν ἐνώπιον τοῦ Δημιουργοῦ.

—Ἐχετε τὰ πρωτεῖα, εἶπεν ὁ Διάβολος εὐγενῶς, βάλετε τὰ κεφάλια σας εἰς τὸ ἓνα μέρος.

Ὁ Παντοδύναμος μετὰ περιεργείας ἀλλὰ καὶ μετὰ πείσματος ἤρχισε νὰ τοποθετῇ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, τ' ἀντιπροσωπεύοντα τὴν μερίδα του, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, δωρεάς, ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, ἱεροκῆρυκας, μοναστήρια καὶ ἡγουμενοσυμβούλια, ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος, ἠθικὰ καὶ θεολογικά συγγράμματα, βαρέλια ταραμᾶ καὶ σάκκους φασολίων καὶ παντοῖα ἄλλα, ἐξ ὧν ἀπετελέσθη πυραμὶς τεραστία καὶ ἀλλόκοτος.

Ὁ Διάβολος ἐθεῖτο ἀπαθῶς τὸν ὄγκον αὐτὸν ὅλον ἐν ἀνυψούμενον.

—Ἐχετε ἄλλα ; ἠρώτησεν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς τοποθετήσεως.

—Ἐχῶ καὶ μερικοὺς ἐπιτρόπους ἐκκλησιῶν ἄρκετὰ καλοθερεμμένους, εἶπεν ὁ Θεός.

—Βάλετε καὶ αὐτούς, εἶπεν ἀταράχως ὁ Διάβολος.

Καὶ ὁ ὄγκος τῆς πυραμίδος ἠυξήθη ἐπαυσητῶς διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐπιτρόπων.

—Μήπως ἐξεχάσατε τίποτε ; ἠρώτησεν ὁ Σατανᾶς.

—Ἐξεχάσα πραγματικῶς ἓνα καθηγητὴν τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ σοῦ τὸν χαρίζω. Εἶναι τόσον πολὺσαρκος ἐκ τῆς καλοφαγίας, ὥστε αὐτὸς μοναχὸς κάμνει δι' ὅλα τὰ δικά σου κεφάλαια.

—Νὰ τὸν προσθέσετε καὶ αὐτόν !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς ἐπέμενε, ἐτέθη τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ καὶ ὁ καθηγητὴς καὶ ἡ πλάστιγγ ἐτριξε γοερῶς ὑπὸ τὸ βάρος του.

—Ὅριστε τώρα καὶ ἡ εὐγένειά σας, εἶπεν ὁ Ὑψιστος μукτηριστικῶς, βάλετε τὰ κεφάλαιά σας.

Ὁ Διάβολος ἔχωσε τὴν τριχωτὴν χεῖρα μὲ τοὺς ὀξεῖς δυνχας εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἀντικείμενον, σφαιρικόν, τεφρόχρουν.

—Τι εἶν' αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ Ὑψιστος παρατηρῶν διὰ τῶν διοπτρῶν του μετὰ περιεργείας τὸ ἀντικείμενον.

—Εἶνε ἐκλογικὸν σφαιρίδιον, ἀπήντησεν ἀταράχως καὶ σοβαρῶς ὁ Πειρασμός.

—Αὐτὸ εἶναι ὅλα σου τὰ κεφάλαια ;

—Αὐτό.

—Δὲν ἔχεις ἄλλα ;

—Ὅχι· αὐτὸ ἄρκει.

—Κοροϊδεύεις ;

—Διόλου.

—“Ελα Χριστέ και Παναγία! εἶπεν ὁ Ὑψιστος σταυροκοπούμενος.

—Λοιπόν· ἰδοὺ ὁποῦ τὸ θέτω εἰς τὴν πλάστιγγα.

—“Ἀς ἰδοῦμεν καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα πραγματικῶς ὑπῆρξε θαυμάσιον· διότι εὐθύς ὡς τὸ μικρὸν μολύβδινον σφαιρίδιον ἀπετέθη ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, αὕτη ἤρχισε νὰ κλίνη μετὰ καταπληκτικῆς ροπῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ σφαιριδίου, ἐνῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἡ τεράστιος σύμμιγξις πυραμὶς ἀνυψοῦτο ἐλαφρά ὡς ἀπετελεῖτο ἐκ πτίλων.

—Μπὰ ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ ἑαυτός σου! ἀνέκραξεν ὁ Πάνσοφος ἑκπληκτος καὶ πεισμῶθεις ἐν ταύτῳ. Κἄτι καλπονόθευσιν θὰ ἔκαμες... ἀφοῦ μάλιστα ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... Στάσου νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ!

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξακοντίσῃ κατ’ αὐτοῦ ἓνα κεραυνόν.

—Κρίμα εἰς τὴν πανσοφίαν σου, ἀφοῦ δὲν ἤξεύρεις τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ σφαι-

ριδίου! εἶπεν ὁ Διάβολος μετὰ θριαμβευτικοῦ καὶ χλευαστικοῦ γέλωτος.

Καὶ ἐτράπη ἐν τάχει εἰς φυγὴν.

Ὁ Ὑψιστος ἔμεινε σύννους καὶ μετ’

ὀλίγον παραλαβὼν τὸ σφαιρίδιον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Παράδεισον σύνοφρος καὶ βλοσυρὸς καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ προσέλθῃ ὁ ἅγιος Πέτρος.

—Κύτταξε καλὰ τὰ κατάστιχά σου, εἶπεν ὁ Ὑψιστος πρὸς τὸν ἐπουράνιον θυρωρόν, καὶ ἂν τυχὸν εὐρίσκεται ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὁποῦ ἐφεῦρεν αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀντικείμενον—καὶ ἔδειξε τὸ σφαιρίδιον—νὰ μοῦ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὴν Κόλασιν, μὲ ὅσα καλὰ καὶ ἂν ἔχη καμωμένα. “Εγὼ νὰ ρεζίλι σημερον μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!.. Εἶναι τοῦ Διαβόλου συνέργεια. Εἰς τὸν Παράδεισον οὔτε ἐπέτρεψα οὔτε θὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑπάρχῃ· ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γῆν, θὰ σκεφθῶ!...

Καὶ ἔμεινε μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀναγινώσκων τὸ Συναγματικὸν δίκαιον τοῦ μακαρίτου Σαριπόλου.

ΜΕΤΑΞΕΑΤΑ

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΜΕΛΕΤΗΤΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΤΣΙ

“Αγιος Γεώργιος

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Α'. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ένας από τους κυριώτερους σκοπούς του περιοδικού μας είναι και η εμφάνιση των νέων από τις στήλες μας, με λογοτεχνικές, καλλιτεχνικές κ' επιστημονικές εργασίες τους. Το νησί μας που ανάδειξε μιὰ ολόκληρη σειρά εκλεκτών πνευματικών εργατών, τα τελευταία χρόνια σπάνια μᾶς παρουσιάζει νέα ταλέντα. Είναι αλήθεια ὅτι δὲν ὑπάρχει κι' ἓνα καθαρὰ λογοτεχνικὸ ὄργανο, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ παρουσιαστοῦν τὰ ἔργα τῶν νέων. Πιστεύουμε πὼς χώρια ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑποστήριξή μας στοὺς νέους θὰ βοηθήσει πολὺ καὶ ἡ προκηρὺξη ἐνὸς διαγωνισμοῦ λογοτεχνικοῦ. Γι' αὐτὸ τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» αποφασίζουν καὶ προκηρύσσουν τὸν Α' λογοτεχνικὸ τους διαγωνισμό διηγήματος μὲ τοὺς πῶ κάτω ὅρους :

1) Μέρος στοῦ διαγωνισμοῦ πορεῖ νὰ λάβῃ κάθε συνδρομητής, ἀναγνώστης μας καὶ φίλος Κεφαλονίτης.

2) Τὰ διηγήματα πρέπει νάχουν ἄν. εἶναι δυνατόν, κεφαλονίτικη ὑπόθεση.

3) Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

4) Ένας μόνον περιορισμός : ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ εἶναι δημοτική. Ἡ καθαρὰ ρεϋσῶσα αποκλείεται.

5) Τὰ διηγήματα θ' ἀποσταλοῦν στὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου τοῦ ἀργότερου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ φύλλο τοῦ Αὐγούστου 1934.

6) Κανένας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπογράψῃ μὲ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ μὲ ψευδώνυμο. Τ' ὄνομά του θὰ τὸ κλείσῃ μέσα σ' ἓνα μικρὸ φακελάκι, ἐπάνω στοῦ ὁποῖο θὰ ἔχῃ γραμμένο τὸ ψευδώνυμό του. Ὁ φακελὸς θ' ἀνοιχθῇ μετὰ τὴν κρίση τῆς ἐπιτροπῆς κ' ἔτσι θ' ἀποφύγουμε τὰ παράπονα.

7) Θὰ δοθῇ ἓνα βραβεῖο 500 δραχ. στὸν συγγραφέα τοῦ καλλίτερου διηγήματος καὶ δύο ἔπαινοι. Τὰ τρία διηγήματα ποὺ θὰ βραβευθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν στὸ περιοδικὸ μὲ τῆς φωτογραφίαις τῶν συγγραφέων.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ γνωστὸς λογίους καὶ συγγραφεῖς θ' ἀναγγεῖλουμε στὸ ἐπόμενο φύλλο.

Α'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μαζὶ μὲ τὸ λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ ἀποφασίσαν τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» νὰ προκηρύξουν κι' ἓναν καλλιτεχνικὸ φωτογραφικὸ διαγωνισμὸ μὲ τοὺς ἐξῆς ὅρους :

1) Κάθε συνδρομητής, ἀναγνώστης καὶ φίλος μας πορεῖ νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ.

2) Οἱ φωτογραφίαις πρέπει νάβῃ παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μας (ἀγροτικὲς σκηνές, τοπικὰ Κεφαλονίτικα, θαλασσινὴ ζωὴ, προσωπογραφίαις τύπων τοῦ νησιοῦ μας κλπ.)

3) Προτιμώτερο εἶναι οἱ φωτογραφίαις νάβῃ βγαλμένες σὲ χαρτὶ μᾶτ καὶ μαῦρο χρῶμα.

4) Οἱ καλλίτερες φωτογραφίαις, ἀπ' ὅσες λαμβάνουμε, θὰ δημοσιεύονται στὸ περιοδικό.

5) Θὰ δοθῇ ἓνα βραβεῖο 150 δραχ.

στὴν καλλίτερη φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία τοῦ καλλιτέχνη ποὺ θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο. Ἐπίσης θὰ πάρουν ἔπαινο ἄλλες δύο φωτογραφίαις.

6) Ἀποκλείονται ἀπὸ τὸ διαγωνισμὸ οἱ ἐπαγγελματίαι φωτογράφοι.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς θ' ἀναγγεῖλουμε στὸ ἐπόμενο φύλλο.

Οἱ φωτογραφίαις θὰ γίνονται δεκτὲς μέχρι τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεύσουμε στὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου. Οἱ καλλίτερες φωτογραφίαις θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους στὰ «Κεφ. Νέα».

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΗΝΥΣΙΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἔξουνα ἐπάνω ᾽ς τὰ βουνά, καὶ τῆς αὐγῆς τ' ἄερί
Εἶχα μονάχο σύντροφο, μονάχο μου αἰτέρι.

Ἐκεῖ ἀναρίθμητα πουλιὰ τριγύρω μου ἀγροικοῦσα
Νὰ ψάλλουνε ὅ, τι ἐσύνθετε ἡ ἀπλοϊκὴ μου Μοῦσα.

Πλούτια, τιμὲς ἐμίσουνα. Δὲν ἄλλαζα ἐκείνη

Τῇ φυσικῇ εὐτυχία μου μὲ ὅτι ὁ Κόσμος δίνει.

Καὶ ἔτσι, ὦ Κυρία μου διαβαίνοντας τὰ χρόνια

Μ' ἀφίνανε μ' ὅποια μ' εὕρισκαν. Τοῦ κόσμου ἡ κατα-
[φρόνια

Δὲν ἔφθανε ἐμένανε. Καὶ ἀλέρωτη παρθένα

Μὲ δάφνης φύλλα τὰ μαλλιὰ εἶχα στεφανωμένα...

Μία φορά, ποὺ ᾽ς τῇ δροσιᾷ τῆς νύχτας ξαπλωμένη

Ἦμουνα, βλέπω ἔνανε σιμὰ καὶ σταματαίνει.

Τσαρούχια ἐφόρειε ἀκούρευτα, φλοκάτη, φουστανέλλα.

Εἶχε τοῦ κλέφτη τὴ θωριά. Μ' ἐκύτταζε κ' ἐγέλα.

Πῶς ἦτανε ἐστοχάστηκα ἀπ' τοὺς παληοὺς ἐκείνους,

Ποῦ ἀπὸ μικροὺς ἀνάθρεψα σ' τὴ δόξα, ᾽ς τοὺς κινδύνους

Ἐχαμογέλασα κ' ἐγώ. Τὸν ἔκραξα σιμὰ μου,

Καὶ νὰ φορέση τῶδωκα ἀπὸ τὰ στέφανά μου.

Ἀλλά, κλέφτης δὲν ἦτανε, ἀπ' τὰ παιδιὰ ὁποῦχα....

Ἦτανε ἀρχοντόπουλο μὲ ψεύτικα τὰ ροῦχα

Καὶ ᾽ς τοῦ βουνοῦ τὸ ἔστειλαν τὴν κορυφὴ οἱ ἐχθροί μου.

Πῶς εἶμαι τάχα μοναχὴ, νὰ πάρῃ τὴν τιμὴ μου.

Πόσα ἐμεταχειρίσθηκε ! Χίλιες μορφὲς ἀλλάζει

Βλαχάβας πότε γένεται, πότε τοῦ Δήμου μοιάζει,

Καὶ πότε τὰ ἀνδρίκια του φορέματα ἀφίνει

Κ' ἐντύνεται σὰν μιὰ φορὰ ᾽ς τὰ Γιάννινα ἡ Φροσύνη.

Τοῦ Διάκου τώρα ὕστερα ἐντύθη τὴ φλοκάτη,

Καὶ στὸ ἀνθινό μου ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ κρεβάτι.

Ἄλλο μὴν ὑποφέροντας τὲς τόσες του ἀπάτες

Ἔβαλα καὶ τοῦ ἔδεσαν ὀπίσω ἀπὸ τὲς πλάτες

Τὰ χέρια μ' ἄλυσες χονδρὲς, κι' ἔτσι καλὰ δεμένον

Τὸν ἔχω, ὦ Κυρία μου, σ' τὴ φυλακὴ κλεισμένον.

Καὶ τώρα τὸν κατηγορῶ, πῶς ἦλθε μὲ ἀπάτη

ΤΑΚΤΩΒΑΤΕΙΟΣ

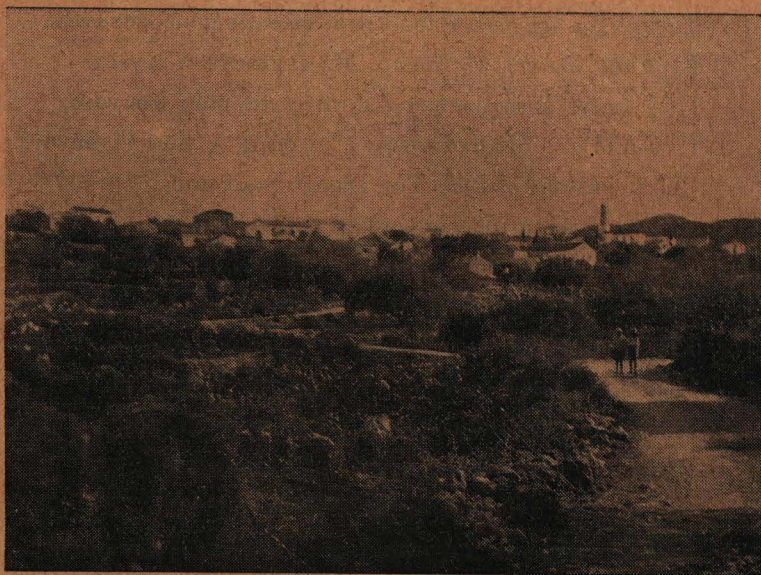
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Νὰ μοῦ μιάνη, ὁ ἄθλιος, τὸ καθαρὸ κρεββάτι.
 Ἐνίσως δὲ καὶ ἀπόδειξες νὰ φέρω εἶναι χρεία,
 Φέρνω τὸν λόγο τὸν ὀρθὸ καὶ τὴν Κ α λ α ι σ θ η σ ί α.
 Αὐτοὺς προτείνω μάρτυρες. Αὐτοί, αὐτοὶ ἄς ποῦνε
 Τὸν κίνδυνον ὅπου ἔτρεξα ἄτιμη νὰ μὲ ἰδοῦνε.
 Τώρα λοιπὸν τοὺς μάρτυρες, Κυρία ἀφοῦ ἀγροικήσης,
 Παρακαλῶ τὴν τόλμη του σκληρὰ νὰ τιμωρήσης.
 Καὶ τοῦτο γιὰ παράδειγμα· νὰ μὴν τολμήσουν ἄλλοι
 Τέτοια σ' ἐμὲ νὰ κάμουνε ἐξύβρισι μεγάλη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Μεσοβούνια

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Η ΖΩΗ

‘ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

“Οροι συνδρομῶν

Ἐτησίᾳ

Ἑσωτερικοῦ Δρχ. 80

Ἐξωτερικοῦ Σελ. 10

Ἀμερικῆς Δολ. 2

Ἐξάμηνος

Ἑσωτερικοῦ Δρχ. 40

Ἐξωτερικοῦ Σελ. 5

Ἀμερικῆς Δολ. 1

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι’ ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαι-
τέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν διεύ-
θυνσιν: ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ

Βιβλιοπωλεῖον Α. Καραβία

Ἀκαδημίας 50, Ἀθῆναι.

Τιμὴ στὸν κ. Σπ. Μαρινᾶτο.

Μὲ μεγάλη μας χαρὰ ἀναγγέλουμε τὴν ἐδηση ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς μας συμπολίτης καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀρχαιολόγους, ὁ κ. Σπύρος Μαρινᾶτος ἔφορος Ἀρχαιο-
τήτων Κρήτης, προσεκληθῆ ἀπὸ τὰ Πανε-
πιστήμια Ὀλλανδίας καὶ Πολωνίας ὅπως
διδάξῃ εἰς αὐτὰ ἀρχαιολογία. Ἡ μεγάλη
αὐτῇ τιμῇ ποὺ γίνεται στὸν ἐκλεκτὸ ἀρχαι-
ολόγο, ἀντανακλᾷ καὶ σὲ ὁλόκληρην τὴν
Ἑλλάδα, ἰδιαίτέρως δὲ στὴν ἰδιαίτερή του
πατρίδα μας.

“Κ. Τ. Ο.”

Ἐπειδὴ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θάχομε
συνέντευξιν μὲ τὸν Πρόεδρό τῆς «Κεφα-
ληνιακῆς Τουριστικῆς Ὀργανώσεως» καὶ
μὲ μέλη τοῦ Συμβουλίου, γι’ αὐτὸ θεω-
ροῦμε περιττὸ νὰ δημοσιεύομε τὴν πρό-
δὲ κλήσιν ποὺ κυκλοφορεῖ.

ΤΑ ΦΟΡΤΗΓΑ ΜΑΣ

Τελευταῖαι εἰδήσεις

Ἀθανάσιος. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθα-
σε Πειραιᾷ 10 Μαρτίου.

Αἶνος. Α. Λούζη. Διήλθε Λὰς Πάλμας 24
Μαρτίου δι’ Ἀμβέρσαν.

Ἀνδρέας. Σ. Γ. Ραζῆ. Διήλθε Οὐζάν 4
Μαρτίου διὰ Μπουένος Ἀῦρες.

Ἄννα. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Ντα-
κάρ 18 Μαρτίου (διαταγὰς).

Ἄννα Μαζαράκη. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἀνε-
χώρησε Τάιν 10 Μαρτίου, Γιβραλτάρ 21 δι’

Ὀράν, ἔφθασε 22.

Ἀντζουλέττα. Υἱοὶ Ἀντ. Γιαννουλάτου.
Ἐφθασε Garston 31 Μαρτίου.

Ἀρτεμισία. Π. Μακρῆ. Ἐφθασε εἰς Βό-
λον 10 Μαρτίου.

Βαλλιάνος. Α. Λούζη. Ἀνεχώρησε Χάμπτον
Ρόδς 24 διὰ Τσάρλεστον.

Ἀττικός. Α. Λούζη. Ἀνεχώρησε Χάϊφ-
φαν 17 Μαρτίου διὰ Βόρειον Ἀμερικὴν.

Βασ. Δεστούνης. Π. Β. Δεστούνη. Ἐφθα-
σε Νεάπολιν 12 Μαρτίου καὶ εἰς Πειραιᾷ 25.

Δάφνη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε
ἀπὸ Μπουένος Ἀῦρες 16 Μαρτίου διὰ Τε-
νερίφαν.

Εἰρήνη. (τάνκερ). Α. Καλλιγὰ κλπ. Ἐ-
φθασε Βατοῦμ 10 Μαρτίου καὶ Κωνσταντι-
νούπολιν 20.

Ἐλισάβετ. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἀνεχώρησε
Ἀλεξάνδρειαν 19 Μαρτίου διὰ Χούλλ.

Ἐντυχία. Γ. Βεργωτῆ. Ἀργεῖ εἰς Βενε-
τιαν ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1933.

Ἐντ. Βεργωτῆς. Γερ. Βεργωτῆ. Διήλθε
Κων/πολιν 8 Μαρτίου διὰ Σέτταν, ἔφθασε 17

Ζέφυρος. Α. Λούζη εἰς Ροζάριο ἀπὸ 1
Φεβρουαρίου.

Ἡφαίστος. Υἱὸν Ἀντ. Γιαννουλάτου.
Ἀνεχώρησε Ρότερνταμ 22 Μαρτίου, Γι-
βραλτάρ 29 δι’ Ἀλεξάνδρειαν.

Καλυψὼ Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἐφθα-
σε Μπάχ. Μπλάγκαν 20 Μαρτίου.

Κάτε. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Λάν-
τοιγκ 12 Μαρτίου καὶ ἀνεχώρησε 23 διὰ
Γένοβαν.

Κεραμῆς. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε
Γιβραλτάρ 16 Μαρτίου δι’ Ἀμβούργον, ἔ-
φθασε 25.

Μαίρη Δευτεράου. Βασ. Δευτεράου. Ἐ-
φθασε Ἀλεξάνδρειαν 17 Μαρτίου.

Μαϊάντις. Α. Σινωδινού. Ἐφθασε Κων/κην
πολιν 23 Μαρτίου δι’ Εὔξεινον.

Μεμάς. Α. Βεργωτῆ. Διήλθε Γιβραλτάρ
13 Μαρτίου διὰ Βενετιαν, ἔφθασε 21.

Νικόλας Β. Σ. Ρασσολύμον. Ἀνεχώρησε
Ρότερνταμ 2 Μαρτίου διὰ Ρίον Ἰαννέρον.

Νύμφη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. "Εφθασε Μπάκιαν Μπλάγκαν 10 Μαρτίου.

Παναγής. Ν. Λυκιαρδοπούλου. "Εφθασε Ρίον 'Ιανέϊρον 22 Μαρτίου.

Παναγής Βαλλιάνος. Α. Σ. Βαλλιάνου. 'Αργεϊ Σύρον από 20 Νοεμβρίου 1931. Μετωνομάσθη «Φλώρα».

Πάνης. Α. 'Αγαστασάτου. Είς Πειραιᾶ από 27 Φεβρουαρίου.

Περσεύς. Α. 'Ανδρεάτου. "Εφθασε Μπούενος 'Αύρες Ροδς 23 Μαρτίου.

Πολύμνια. Σ. Μιχαλιτσιάνου. Διήλθε Πόρτ 'Αρθουρ 6 Μαρτίου διά Δυτικήν 'Ιταλίαν.

Προμηθεύς. Υἱὼν 'Αντ. Γιαννουλάτου. Διήλθε Πόρτ Σάϊδ 6 Μαρτίου διά Μαδρας, ἔφθασε 26.

Ρίτα. Γ. Πανᾶ. Είς Πειραιᾶ από 16 Φεβρουαρίου.

Ρόκος. Γ. Βεργωτῆ. 'Ανεχώρησε Πενσακόλαν 16 Μαρτίου διά Χούλλ, φθάνει 7 'Απριλίου.

Ρόκος Βεργωτῆς. «Βεργωτῆς» Α. Ε. 'Ανεχώρησε Ζεμπρούγκε 18 Μαρτίου, Γιβραλτάρ 24 διά Δαλματίαν.

Σπύρος. Σ. Γ. Ραζῆ. 'Ανεχώρησε Λάντσιγκ 14 Μαρτίου, Γιβραλτάρ 25 διά Σαβόνναν.

Τάκης. Π. 'Αντύπα. "Εφθασε 'Αλεξάνδρειαν 24 Μαρτίου.

Τάσις. Γ. Ραζῆ. Είς Μπούενος 'Αύρες από 26 Φεβρουαρίου.

Φώτης. Ν. Λυκιαρδοπούλου. 'Ανεχώρησε Σάντα Φέ 16 Φεβρουαρίου διά Τενερίφφαν.

Χαράλαμπος. Υἱοὶ 'Αντ. Γιαννουλάτου. "Εφθασε Θεοδόσιαν 14 Μαρτίου καὶ Πειραιᾶ 30.

Χλόν. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Λὰς Πάλμας 14 Μαρτίου δι' 'Ινδίας.

Αἰγαῖον. ('Υπὸ 'Αγγλικὴν σημαίαν). 'Αδ. Κουρούκλη—'Ασίνη καὶ Σία.

Auratan. ('Υπὸ Ρουμανικὴν σημαίαν). Μ. Ν. Βαλσαμάκη. 'Αργεὶ εἰς Γαλάτσι από 13 Νοεμβρίου 1933.

Modig. ('Υπὸ Νορβηγικὴν σημαίαν). Γεωρ. Βεργωτῆ. Είς 'Όσλο από 19 Φεβρουαρίου ὑπὸ παραλαβήν.

Τρεγκόδναν. ('Υπὸ Αἰγυπτιακὴν σημαίαν). Κ. Ζυδιά καὶ Υἱὼν. 'Ανεχώρησε 'Αμβέρσαν 9 Μαρτίου διά Βρατίαν.

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Διαδίδοντας τὰ

«ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ»

ἐξυπηρετεῖτε ὁλόκληρο τὸ νησί μας, πού ὄργανό του εἶναι τὸ περιοδικό.

Οἱ φωτογραφίες μας.

Καθὼς βλέπουν οἱ ἀναγνώστες μας οἱ φωτογραφίες πού δημοσιεύει τὸ περιοδικὸ εἶναι πολὺ καλλίτερες ἀπὸ ἐκεῖνες πού ἐδημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο. Τίς περισσότερες μᾶς τίς στείλαν καλοὶ φίλοι. Ἡ φωτογραφία τοῦ Φισκάρδου εἶναι ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Ε. Καλογεράτου (Φωτο-Ἴόνιον-Ἀργοστόλι).

'Ελάβαμε τίς ἐφημερίδες «'Ελῆα» τοῦ Ἀργοστόλιου καὶ «Τελώνιον». 'Επίσης τὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου τοῦ περιοδικοῦ «'Εκδρομικά» μὲ καλλιτεχνικωτάτην ἐμφάνισιν καὶ μὲ ἐκλεκτὴν συνεργασία. Τὸ συσταίνουμε σὲ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν τουριστικὴν, ὀρειβατικὴν καὶ φυσιολατρικὴν κίνησιν.

Δὲν μπορούμε παρὰ νὰ εὐχαριστήσουμε τίς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδες, οἱ ὁποῖες ἀνήγγειλαν τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου φύλλου τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων» μὲ τόσο καλὰ λόγια.

'Απὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος θ' ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε στὰ ἐξώφυλλα ἀγγελίες καὶ διαφημίσεις. Καθὼς ἔχουμε ἀναγγεῖλει, ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες πού γραφτήκανε ἢ θὰ γραφτοῦν συνδρομηταί, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσουν μίαν ἀγγελίαν τους δωρεὰν ἂν θέλουν. Παρακαλοῦμε ὅλους ὅσους θέλουν νὰ δημοσιεύσουν ἀγγελίες ἢ διαφημίσεις νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως. Ἡ πληρωμὴ θὰ ὀρισθῇ κατόπιν ἰδιαιτέρας συμφωνίας.

Διὰ τοὺς ἀνταποκριτὰς μας.

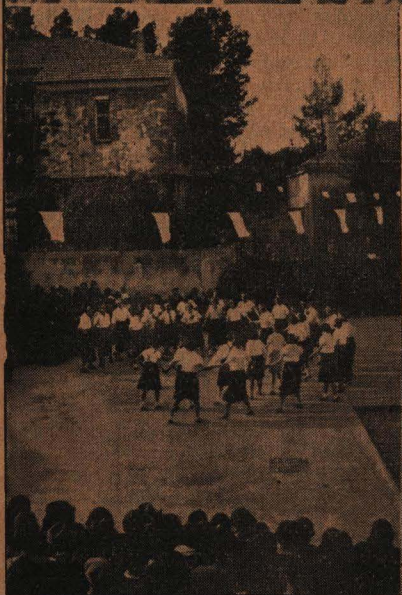
Ζητᾶμε συγνώμην ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀνταποκριτὰς συναγωνιστὰς πού γιὰ λόγους καθαρὰ τεχνικοὺς καὶ ἀνώτερου, δὲν κατορθώσαμε ἀκόμη νὰ τοὺς στείλουμε τὰ δελτία τους. Τώρα ὅμως ἐτοιμάζονται καὶ θὰ τοὺς σταλοῦν σὲ λίγες ἡμέρες.

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ.

Έπάνω: Οι μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς Στ'. τάξεως μετὸν Γυμνασιάρχῃ κ. Συμῶνῃ καὶ τοὺς καθηγητὰς κ. κ. Λαδᾶν, Αὐγερινόν, Γιαννάτον, δίδα Τσάση καὶ κ. Γαλανόπουλον.

Κάτω: Ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν γιορτὴ τῆς 25 Μαρτίου. Χοροὶ μαθητρίων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ, 29 Μαρτίου 1934.—

Μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία γιορτάστηκε στὴν πόλιν μας ἡ δεκαετηρίδα τῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ ἐθνικὴ γιορτὴ. Τὸ πρωτὶ ἐγίνετο ἡ δοξολογία. Παρέστησαν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, τὰ σχολεῖα καὶ τμήμα τῆς ἐδῶ διλοχίας γιὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν. Ἐπειτα ἐγίνετο δεξίωσις στὸ Δημομαρκεῖο ὅπου ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς κ. Λειβαδάς ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγίνετο συνάντησις τοῦ «Ἀπόλλωνος» Πατρῶν μετὸν «Ὀλυμπιακὸν» Κεφαλληνίας. Ἐνίκησε ὁ «Ὀλυμπιακὸς» μετ' 3 τέρματα ἔναντι 2. Στις 5 μ. μ. ἐγίνετο ἡ γιορτὴ τοῦ Γυμνασίου. Ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων ἓνα τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κουρούκλη καὶ ἄλλο ἓνα τῆς μαθητορίας τῆς ΣΤ'. τάξεως δίδος Μενάγια, ἐχορεύθησαν Ἰλληλικοὶ χοροὶ καὶ ἐτραγοῦνθησαν οἱ μαθηταὶ συνθέσεις τοῦ Καθηγητοῦ καὶ μουσικοῦ κ. Σκλαβούνου. Ἐπίσης ὁ μαθητὴς τῆς ΣΤ' τάξεως κ. Γεώργιος Ραζῆς ἐμίλησε γιὰ τὴν ἐθνικὴν γιορτὴ. Τὸ βράδυ ἐφωταγωγήθη ὁλόκληρος ἡ πόλις καὶ ἔπαιξαν καὶ οἱ δυὸ μουσικεῖς.

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωτὶ ἐγίνετο ποδοσφαιρικὴ συνάντησις τῶν ὁμάδων τῆς ΣΤ' καὶ Ε'. Γυμνασίου στὴν πλατεῖα Μείτλανδ. Νίκησε ἡ Ε' μετ' 5 ἔναντι 2. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας συννηντήθησαν ὁ «Παγκεφαλληνιακὸς» καὶ «Ἀπόλλων» Πατρῶν. Νικήτρια ἀνεδείχθηκε ἡ ὁμάς τοῦ «Ἀπόλλωνος» μετ' 5—3. Ὁ ἔσθλας μετ' ἑκατὸν μεγάλη παρέλασιν, ὅλη τὴν πόλιν, στὴν ὁποία πῆραν μέρος ἡ διλοχία, τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, ἡ Ἑμπορικὴ Σχολὴ καὶ τὸ Γυμνάσιον.

ΑΝΔΡΕ ΤΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Καθώς και στο προηγούμενο φύλλο έγγραφαμε, δηλώνουμε και πάλι ότι ή σελίδα αυτή θάνατι ο καθρέφτης όλης της κινήσεως του περιοδικού μας. 'Απ' έδω θ' απαντάμε σ' όλους τους φίλους μας για ό τι μάς γράφουν και για ό τι μάς έρωτούν. 'Εδω θά κρίνουμε τη συνεργασία που μάς στέλνουν και θά λέμε τη γνώμη μας καθαρά, προσπαθώντας να βοηθήσουμε και να διευκολύνουμε τόν κάθε μας φίλο. Γι' αυτό όλοι πρέπει να διαβάζουν και να παρακολουθούν τακτικά τη σελίδα αυτή, άν θέλουν νάναι κατατοπισμένοι επάνω στην δουλειά των «Κεφαλληνιακών Νέων»

Λυπούμαστε πολύ που δέ μάς είναι δυνατόν να εύχαριστήσουμε έναν-έναν ιδιαιτέρως, όλους τους άγαπητούς συμπατριώτες που μάς έγραψαν και μάς έσυγχάρηκαν, καθώς και εκείνους που άμέσως μάς έστειλαν την συνδρομή τους βοηθώντας έτσι έμπραχτα τό έργο μας. Σε όλους άπευθύνουμε τις πιο θερμές εύχαριστίες μας.

Για τελευταία φορά δηλώνουμε ότι τό περιοδικό μας είναι καθαρά λογοτεχνικό, καλλιτεχνικό, κοινωνικό και δέν δέχεται ούτε ποτέ θά δημοσιεύσι άρθρα, μελέτες ή και είδήσεις άκόμη πολιτικές.

Κον Κωνστ. Καρούσον. (Ταγματάρχην). **Πρέβεζα.**—'Ελάβαμε τη συνδρομή σας και εύχαριστούμε πολύ, καθώς και για τά καλά σας λόγια.

Κον Παν. Βανδώρον. Μέμφις, 'Αμερικής.—'Ελάβαμε τό γράμμα σας και εύχαριστούμε θερμότατα για τις φροντίδες σας. Περιμένουμε φωτογραφίες από την κίνηση των Κεφαλλήνων του τόπου σας. Θά στείλουμε φύλλα στο όνομά σας και σάς παρακαλούμε πολύ, να τά δώσετε στοός συνδρομητάς μας. Και πάλι σάς εύχαριστούμε.

Κον 'Αλέξανδρον Μακρίδην. Μαθητήν Γυμνασίον. Κεραμίες.—Μάς εύχαρίστησαν έξαιρετικά τά καλά σας λόγια. Περιμένουμε φωτογραφίες και ανταπόκριση για την κίνηση του Γυμνασίον σας. Μάς γράφουμε και ιδιαιτέρως. Να προσπαθήσετε να διαδοθή τό περιοδικό μας στο Σχολείο σας και στην περιφέρειά σας. **Κον 'Ανδρέον Τριλιάντον.**—'Ανταπόκρισή σας δημοσιεύεται καθώς και όσες φωτογραφίες είναι καλές. 'Ελάβαμεν με έπιταγήν αντίτιμον συνδρομών και σάς εύχαριστούμεν. 'Επίσης φωτογραφίες και

έφημερίδες. Διαδίδετε τό περιοδικό μας στους μαθητάς του Γυμνασίον σας. Διαγωνισμό ποιήματος θά προκηρύξουμε πολύ σύντομα. 'Ο «Κεφαλονίτης» είναι πολύ καλό σατυρικό τραγούδι, άλλα δημοσιεύτηκε πρό τριών χρόνων στο 'Αθηναϊκό περιοδικό «'Ελληνικά Γράμματα». Δέν είναι του Μολφέτα, άλλα του Γεωργόπουλου από τά Μουσάτα. Γράφουμε και ιδιαιτέρως. **Κον Φ. 'Αντύπαν. Πειραιά.**—'Ελάβαμε τό γράμμα σας και σάς απαντάμε ότι έμεις δημοσιεύουμε έντελώς δωρεάν ότι μάς στέλνουν οι άναγνώστες και φίλοι μας, άρκεί να είναι άξια δημοσιεύσεως. Σάς παρακαλούμε να μάς στείλετε δόλκληρο τό κομμάτι σας για να σάς απαντήσουμε είναι καλό ή όχι. **Κον Παν. Γ. Κοσμάντον. 'Ενταύθα.**—'Ελάβαμε τη συνδρομή σας και σάς εύχαριστούμε πάρα πολύ. Μάς ρωτάτε γιατί μέχρι τώρα δέ βρέθηκε ένας που ν' αναλάβη την έκδοση των άπάντων του Λασκαράτου. 'Ενα μόνο ξέρουμε να σάς πούμε, ότι ό έκλεκτός μας συνεργάτης κ. Χαρ. 'Αντωνάτος, ό μοναδικός αυτός μελετητής της ζωής και του έργου του Λασκαράτου, έχει έτοιμη δόλκληρη τη σειρά των έργων του Μεγάλου συμπατριώτη μας και αυτό είναι τό σπουδαιότερο. Τη στιγμή που βρίσκεται ή υπόθεση σε τόσο καλά χέρια, πρέπει όλοι να πιστεύουμε ότι κάτι θά γίνη. **Κον Κώσταν 'Αντύπαν, 'Αντυπάτα 'Ερμούσσου.** 'Επήραμε τό γράμμα σας κ' εύχαριστούμε για τις φροντίδες σας. 'Εγράψαμε και ξαναγράφουμε ιδιαιτέρως. Γράψτε μας τά νέα. **Κον Γιάννην Μπαλάνον. Πειραιά.** Τό ποιήμά σας δέν είναι για δημοσίευση. Είναι πολύ μεγάλο και πολύ κακογραμμένο. Προσέχετε άλλη φορά. Στο έρχόμενο φύλλο θά σάς απαντήσουμε με κάθε λεπτομέρεια για τά ζητήματα που μάς γράφετε, γιατί τώρα δέν έχουμε χώρο. **Κον Κ. Μ. 'Ενταύθα.** Με μεγάλη μας εύχαρίστηση δημοσιεύουμε σ' αυτό τό φύλλο τό κομμάτι που μάς έστέλλατε. Τιμή μας νάχουμε ένα τόσον έκλεκτό συνεργάτη. 'Αλλά γιατί δέν θέλετε να παρουσιάζετε με τ' όνομά σας; Περιμένουμε και άλλη σας συνεργασία. **Δίδα Κικήν Π. 'Ενταύθα.** Μάς υποχρεώνετε με τις μεγάλες σας φροντίδες για τη διάδοση του περιοδικού μας. Συνδρομές έλάβαμε και πολύ σάς εύχαριστούμε. **Κον Ε. Καλογεράτον. 'Αργοστόλι.** 'Ελάβαμε ασφαλώς όλες τις φωτογραφίες και σάς εύχαριστούμε. Περιμένουμε και τις νεώτερες που μάς γράφετε. Βλέπετε ότι σύμφωνα με τις οδηγίες σας και κατά καθήκον αναφέρουμε την προέλευση. 'Ηρθαν λίγο άργά και ν' αυτό δέν δημοσιεύουμε παρά μία. Στο επόμενο φύλλο θάχουμε πολλές. **Κον Γεώρ. Φιοράτον. Πειραιά.** Για τις μεγάλες σας φροντίδες τό πιο θερμά μας συγχαρητήρια. 'Όταν έχουμε τέτοιους ύποστηρικτάς δέν μπορεί να μην προοδεύουν τά «Κεφαλληνιακά Νέα».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ

Τὸ ἐρχόμενον φύλλο τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων» θὰ εἶναι ἐξαιρετικὸ καὶ σὲ ἐμφάνισι καὶ σὲ ὕλη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῇ καὶ μιὰ μελέτη γιὰ τὸ Λασκαράτο, γραμμένη ἀπὸ τὸ μοναδικὸ χειρικὸ καὶ μελετητῇ του κ. Χαρ. Ἀντωνᾶτο.

Ἐπίσης θὰ σᾶς παρουσιάσουμε μιὰ σειρὰ ἀπὸ νέους ἐκλεκτοὺς συνεργάτες.

Πολὺ σύντομα:

στὰ «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ»

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ νησί μας. Λεπτομερὲς ἔρευνα σ' ὅλο τὸ νησί ἀπὸ εἰδικὸ συνεργάτη μας. Συνεντεύξεις μὲ τοὺς ἀρμοδίους. Οἱ ἀνάγκες τῆς Κεφαλληνίας. Πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις.

Ποιὸ ἦταν τὸ νοστιμώτερο ἐπεισόδιό τῆς ζωῆς σας; Θ' ἀπαντήσουν ὅλοι οἱ ἐξέχοντες συμπατριῶτες μας. Μιὰ σπαρταριστὴ καμπάνια ποὺ θ' ἀφίση ἐποχή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.Υ1.Φ4.0008

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

Τιμὴ φύλλου δρχ. 5